

η Μαζική

NO. 17

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗ "ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ"

ΑΠΡΙΛΗΣ '73

Κάτω ή Χούντα!

Ζήτω τό μαζικό κίνημα!

Μ' ΑΛΛΕΠΑΛΛΗΛΕΣ ΜΑΖΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ, διαδηλώσεις και συγκρούσεις με τόν δολοφονικό καταπιεστικό μηχανισμό, ζήσαμε τούς τελευταίους μήνες περίοδο γοργής ανάπτυξης του μαζικού κινήματος. Η μάσκα της όμαλοποίησης κομματιάστηκε. Κάτω απ' την πίεση του κινήματος ή χούντα αναγκάζεται όλο και πιό πολύ νά δείχνει τό άληθινό της πρόσωπο. Η άπροκαλυπτη βία κι ή στυγνή τρομοκρατία είναι ή μόνη άπάντησή της. Κι όσο περισσότερο καταφεύγει στό έσχατα μέσα τόσο περισσότερο δξύνονται οι αντίφάσεις μέσα στις όποιες είναι άναγκασμένος ν' αναπτύσσεται ό έλληνικός καπιταλισμός. Όλο και πλατύτερες μάζες αντίδρουν καθημερινά στην χουντική καταπίεση και μονοπωλιακή έκμετάλλευση. Όλο και πλατύτερες μάζες κινητοποιούνται.

Τό έρώτημα πού μπαίνει όλο και πιό έπιτακτικά είναι: τό τι προοπτικές βάζουμε νι' αυτό τό κίνημα, μέσα σέ τι στρατηγικά πλαίσια άπαντάνε στό καθημερινά πρακτικά προβλήματα του άγώνα. Η «Σοσιαλιστική Έπανάσταση» σάν πολιτική όργάνωση στό χώρο της έπαναστατικής όριστερας πιστεύει πώς τά προβλήματα της έργατικής τάξης δέν θά λυθούν παρά μόνο άν την έξουσία την πάρει ή έργατική τάξη σέ σιμμαχία με τά άλλα καταπιεσμένα κοινωνικά στρώματα. Ότι δηλαδή, στρατηγικός μας στόχος πρέπει νά είναι ό σοσιαλισμός, ή έργατική έξουσία, κι αντίστοιχες πρέπει νάβαι κι ή καθημερινή τακτική και πρακτική μας.

ΤΟΝ ΑΠΡΙΛΗ ΤΟΥ 67 Η ΧΟΥΝΤΑ ήρθε νά γεμίσει τό πολιτικό κενό πού είχε άρχισι νά δημιουργείται μετά τό κορύφωμα του μαζικού κινήματος και τις μεγάλες ταξικές συγκρούσεις του καλοκαιριού του 65: απ' τή μιά οι άστικές κυβερνήσεις στεκόντουσαν άνίκανες νά έλέγξουν τό κίνημα και νά προωθήσουν συστηματικά τά συμφέροντα των μονοπωλιών — απ' την άλλη τό κίνημα, παρ' όλο τόν αυθόρμητο δυναμισμό του, κάτω απ' τή ρεφορμιστική ήγεσία ΚΚΕ)ΕΔΑ ήταν άνήμπορο ν' αναστρέψει την άστική κυριαρχία. Σέ μιά τέτοια περίοδο κρίσης στην ήγεμονία της άστικής τάξης, τό κεφάλαιο βασίστηκε στους θεσμούς εκείνους, όπως ό στρατός και όλος ό άστυνομικό - γραφειοκρατικός μηχανισμός, πού «μόνιμα» ύπηρετούν τό κεφάλαιο άσχετα απ' τό ποιά τμήμα της κεφαλαιοκρατικής τάξης κυβερνάει. Έτσι ή χούντα ήρθε σάν ή μόνη μορφή κυβέρνησης πού ήταν σέ θέση νά φιμώσει τό κίνημα και νά προωθήσει άνενόχλητα τά συμφέροντα της μονοπωλιακής μερίδας της άστικής τάξης. Δηλαδή: την έπιτάχυνση της συσσώρευσης του κεφάλαιου σέ βάρος της έργατικής τάξης και των άγροτών και την ένίσχυση των δεσμών του έλληνικού κεφάλαιου με τόν ιμπεριαλισμό.

Τή στιγμή πού ή άστική τάξη στην Έλλάδα έξαπολύει μιά τέτοια άγρια έπιθεση, πού προσπαθεί νά γονατίσει την έργατική τάξη και νά θάψει τό μαζικό κίνημα, όχι μόνο δέν αναστάλλουμε τόν άγώνα ένάντια στην καπιταλιστική έκμετάλλευση, μά θεωρούμε πώς ή ανάγκη για την αυτόνομη όργάνωση της έργατικής τάξης για την πάλη ένάντια στό σύστημα της καταπιεστικής εκμετάλλευσης και καταπίεσης γίνεται ακόμα πιό έπιτακτική. Ένάντια στην έπιθεση των μονοπωλιών σέν ύπάρχει παρά μιά μονάχα άπάντηση: Πάλη για τό σοσιαλισμό.

ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΕΝΑ άφηρημένο «ρίζιμο συνθήματος». Σημαίνει: πώς με στόχο πάντα την πολιτική έξουσία του προλεταριάτου παλεύουμε μέσα στις συγκεκριμένες συνθήκες ξεκινώντας απ' τό έπίπεδο όπου βρίσκεται τό μαζικό κίνημα σήμερα. Παλεύουμε για την αυτόνομη όργάνωση του μαζικού κινήματος: για την ανάπτυξη της πάλης σέ κάθε χώρο ζωής και δουλειάς των έργατών, των άγρο-

τών και των φοιτητών. Για την έδραωση και μαζικοποίηση των όργάνων βάσης όπου οι μάζες διεξάγουν τούς καθημερινούς άγώνες ένάντια στό μέτρα πού παίρνουν τά μονοπώλια σέ βάρος τους, ένάντια στην κυβέρνηση πού τά βάζει σ' έφαρμογή. Όργάνων δηλαδή σέ βάση άντικαπιταλιστική, πού είναι μαζί όργανα πάλης και ταξικά σχολεία, πού δημιουργούν έτοι τις συνθήκες για άνώτερες μορφές όργάνωσης του κινήματος. Παλεύουμε, έπίσης, για τό χτίσιμο του έπαναστατικού κόμματος της έργατικής τάξης: της πολιτικής δηλαδή όργάνωσης όπου συσπειρώνονται οι πρωτοπόροι άγωνιστές, πού με την πάλη της για τό άνέβασμα της όργανωμένης δύναμης των μαζών άποχτάει την ικανότητα νά γενικεύει τούς έπι μέρους άγώνες, νά συνδυάζει την οικονομική και πολιτική πάλη — συνολικά, νά κατευθύνει όλο τό δυναμισμό του κινήματος ένάντια στό καπιταλιστικό κράτος και νά τό τσακίσει.

ΓΙ' ΑΥΤΟ, ΠΑΡ' ΟΛΟ ΠΟΥ ΣΤΗ σημερινή φάση στην Έλλάδα αυτή ή διαδικασία βρίσκεται στό ξεκίνημα και δέν μπαίνει θέμα άμεσης προοπτικής συντριβής του άστικού κράτους, ούτε μπορούμε νά μιλάμε σήμερα για την ύπαρξη έπαναστατικού κόμματος, δέν αναζητάμε μηχανιστικές αντιπροθέσεις όπως δικτατορία - δημοκρατία, ξεκομμένες απ' τούς ταξικούς άγώνες και δεμένες μόνο με την άστική ιδεολογία. Ένάντια στή χούντα σήμερα δέν παλεύουμε για τό «ιδανικό» της δημοκρατίας, αλλά για την κατάκτηση όλο και μεγαλύτερης έλευθερίας έκφρασης και δράσης για τό μαζικό κίνημα. Γιατί ζέρούμε πώς ή κοινοδουλευτική δημοκρατία σάν ένα στάδιο μέσα στον καπιταλισμό έχει μόνο νόημα σάν μεγαλύτερη έλευθερία κινήσεων για τό κίνημα και ή μεγαλύτερη έλευθερία κινήσεων είναι μόνο τό αποτέλεσμα των ΚΑΤΑΧΤΗΣΕΩΝ του μαζικού κινήματος κι όχι της καλωσύνης των άστών ή της διπλωματίας των ρεφορμιστών, πού γίνεται στό περιθώριο της ταξικής πάλης πού στή βάση της ταξικής συνεργασίας. Έτσι τό απαραίτητο συμπλήρωμα στην κραυγή «Κάτω ή Χούντα» για μās δέν είναι τό «Ζήτω ή Δημοκρατία», αλλά τό «Ζήτω τό Μαζικό Κίνημα»!

ΒΛΕΠΟΝΤΑΣ ΤΑ ΠΡΑΜΑΤΑ ΑΠ' ΑΥΤΗ ΤΗ ΣΚΟΠΙΑ, σέ ποιά σημείο βρισκόμαστε μετά απ' τις τελευταίες εξελίξεις τόσο μέσα στό κίνημα όσο και στό γενικώτερο πολιτικό κλίμα: Τό φοιτητικό κίνημα με τή μαχητική παρουσία του λειτουργήσει πολλαπλά σάν καταλύτης.

ΠΡΩΤΑ ΑΠ' ΟΛΑ ΑΠΕΔΕΙΞΕ ΤΟ ΔΥΝΑΜΙΣΜΟ του μαζικού κινήματος πού ζαναεμφανίζεται: τό πρώτο κομμάτι πού έκφράστηκε άνοιχτά μαχητικά δημιουργήσε άμέσως πόλο πολιτικής συσπείρωσης για όλο τό λαϊκό κίνημα. Με την πάλη του ένάντια στην καταπίεση και την τρομοκρατία άναγνωρίστηκε σά μια δύναμη κρούσης πού χτυπάει τή χούντα και διεκδικεί τις πολιτικές έλευθερίες όλόκληρου του μαζικού κινήματος και γι' αυτό κέρδισε την αυθόρμητη συμπαράσταση.

Τό δεύτερο πράγμα πού έδειξε τό μαχητικό φοιτητικό κίνημα είναι ότι ό συνεπής μαζικός άγώνας έχει τή δύναμη νά νικάει. Ότι δέν είναι άνάγκη νά περιμένουμε νά μās έξασφαλίσουν οι άστοι τις προϋποθέσεις για νά διεκδικήσουμε τούς στόχους μας, ότι αντίθετα μιά τέτοια άναμονή στέκεται έμπόδιο στην άνά-

(Συνέχεια στην 2η σελίδα)

ΜΕ ΤΗ ΜΑΧΗΤΙΚΗ ΕΜΦΑΝΙΣΗ στο προκίνητο ενός — έστω και μικρού, έστω και του πιο αδύνατου — κομματιού του μαζικού κινήματος, έκλεισε μία ολόκληρη περίοδο ήττας, υποχώρησης και ανασύνταξης του κινήματος στη χώρα μας. Οι έλλειψεις των μονοπωλίων για ένα άπρόσκοπτο πέρασμα στην «όμαλότητα», δηλαδή σε πιο μόνιμες, πιο καλοστημένες μορφές καταπίεσης και εκμετάλλευσης των εργαζόμενων μαζών, ξεσκεπάστηκαν πια χειροπιαστά σαν «ευσεβείς πόθοι», σαν λογαριασμοί χωρίς τον ξενοδόχο. Το κίνημα έδειξε τον δυναμισμό του, με την πρώτη του κιάλα εμφάνιση επέβαλε νέους ρυθμούς στις πολιτικές εξελίξεις. Αυτό δεν σημαίνει ότι το φοιτητικό κίνημα έβαλε τέραμα στις μονοψήφους των αστών για την «ομαλοποίηση». Σημαίνει όμως ότι έδειξε στην πράξη το πόσο εύαλτα είναι τα σχέδια των καπιταλιστών στο μαζικό άγώνα, έκανε βίωμα αυτή την αλήθεια, που μέχρι τώρα την πιστεύαμε με όσα μόνο την ανάλυση των αντιφάσεων του χουντικού κράτους. Κι αυτή η εμπειρία, στο βαθμό που γίνεται κτήμα τόσο του κινήματος όσο και των αντιπάλων του, προσδιορίζει τις παραπέρα πολιτικές εξελίξεις: καθώς απ' τη μία μεριά το κίνημα αρχίζει να συνειδητοποιεί και να εμπιστεύεται τη δύναμή του, κι από την άλλη η χούντα και οι αντιπολιτευόμενοι άστοι θγάζουν τα οχετικά πολιτικά συμπεράσματα, κλείνει η περίοδος της υποχώρησης και άνοιγει η περίοδος της άνοιχτης σύγκρουσης όλο και μεγαλύτερων κομματιών του κινήματος με τη χούντα.

Η "ΟΜΑΛΟΠΟΙΗΣΗ" ΠΑΡΑΠΑΙΕΙ

ΚΑΘΩΣ ΤΟ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ κίνημα ανέβαινε σε μαζικότητα και μαχητικότητα, περνώντας απ' τα συνδικαλιστικά στα πολιτικά συνθήματα κι απ' την προβολή αίτημάτων στη διεκδικήσή τους με μαχητικές μορφές πάλης, τα περιθώρια για πολιτικές μονοψήφους της χούντας και της αντιπολίτευσης της στενέωναν μέρα με τη μέρα. Η «φιλελεύθερη» πρόσψη που πάχισε να στήσει ο Παπαδόπουλος (μέτρα «έπεικείας», περιοδείες «πρός τον λαόν, διά του λαού, από τον λαόν...») ξεφλούδισε σαν κακοσοβαντισμένους τοίχους για να φανερίσει τη «δόξα» ο δολοφονικός ασφαλτικός μηχανισμός με όλα τα παρακλάδια του. Αντίστοιχα, οι μεγάλες καμπάνιες της αντιπολίτευσης, που προσπαθούσε να στριμώσει τη χούντα πάνω στα «ζωτικά προβλήματα» του τόπου («Έχει δικαίωμα η χούντα να αρνηθεί τη δωρεάν αμερικανική βοήθεια; Γιατί να μην ενταχθούμε τώρα άμέσως στην Κοινή Αγορά; Δημόσια συζήτηση χουντικών και δημοκρατών» για το αν είναι ελκρινής ή μεταμείλια του Γραφείου Έσωτερικού!) ξέφτισαν μία - μία, καθώς όρθωνόταν όλο και πιο επιταχτικά το δίλημμα των αστών: Πώς να πατρώσουν αυτό το κίνημα χωρίς να χάσουν τα περιθώρια ελιγμών που τους έδωσε η χούντα; Ο κ. Λαμπράκης, μετά από μερικές άκαρπες συμβουλές προς τη χούντα να μην άκούσει τους «σκληρούς» συμβούλους της γιατί κάτι τέτοιο «βλάπτει την κυβέρνηση», προτίμησε τη σιωπή. Η «Βραδυνή» (26)2 άποφάνθηκε ότι, προφανώς, ο κ. πρωθυπουργός δεν είναι εν γνώσει των «αυθαιρέσιών» που διαπράττουν οι ύπαρχτικοί του, ειδάλλως δεν θα ύπηρεζε πρόβλημα. Με την γενναία αυτή στάση, έδωσε ά-

Δέν θα χαρίσουμε του θού κινήματος

μορφή στον «πολιτικόν κόσμον» να καταγγείλει την παραβίαση του οικογενειακού ασύλου του κ. 'Αθανασιάδη την ώρα ακριβώς που στους δρόμους χυνόταν το αίμα των φοιτητών.

ΤΟ ΚΟΡΥΦΩΜΑ του κινήματος την τελευταία βδομάδα του Φλεβάρη, όπου διαδηλωτές — φοιτητές και εργάτες — συγκρούονται με την αστυνομία στους δρόμους, σήμανε και το πιο χαμηλό σημείο της «ομαλοποίησης». Καθώς το μαζικό κίνημα αποδεικνύει γι' άλλη μία φορά πως οι καπιταλιστές — παρ' όλη τη χουντική εξαετία — δεν μπορούν ούτε να το διαλύσουν ούτε να το κατευνάσουν όριστικά, η χούντα όχυρώνεται: εξαγγέλλει διετία «τάξεως και ασφαλείας», αποκλείει την επιστροφή στην «όμαλότητα» μέσα στο 73 και 74 (λόγος Παπαδόπουλου, 3)3) καταγγέλλει τους παλιούς πολιτικούς σαν ανάξια αντιπολίτευση, άνικανη να τη βοηθήσει στη θαμνιά εφαρμογή του συντάγματος του 68 (Σταματόπουλος στον «'Ελεύθερο Κόσμο», 25)3).

Οι αντιπολιτευόμενοι άστοι απ' τη μεριά τους βρίσκονται σε σύγχυση: βλέπουν την ήττα που το κίνημα επέβαλε στη χούντα, καταλαβαίνουν ότι στη μονοψήφια της «ομαλοποίησης» είχαν υπερεκτιμήσει τη δύναμη της χούντας απέναντι στο κίνημα, ότι γι' αυτό τώρα είναι άνικανη να εκμεταλλευτούν την ήττα της. Ταυτόχρονα, φοβούνται τη δύναμη που η χούντα έχει απέναντι σ' αυτούς, ξέρουν ότι στις έσω - αστικές πολιτικές μονοψήφους η χούντα έχει ακόμα τον καθοριστικό ρόλο. Χρειάστηκε να περάσουν δυο μήνες μέχρι να «ανασυνταχθούν και να προβάλλουν ένα καινούργιο έλιγμο με τη μάταιη ελπίδα να καρπωθούν αυτό τη πολιτική νίκη του κινήματος: μετακινήθηκαν όμαδοδ προς τα δεξιά και συσπειρώθηκαν γύρω απ' τη «λύση Καραμανλή». Ο έπίδοχος αυτός αντικαταστάτης του Παπαδόπουλου, συνεχίζοντας την πάγια ταχτική του να προβάλλεται σαν το τελευταίο προπύργιο του νόμου και της τάξης σε κάθε παραπάτημα της χούντας, ζητάει ξανά ν' αναλάβει αυτός επί κεφαλής μιάς «δυνατής και έμπειρης» κυβέρνησης με έκτακτες εξουσίες. Αυτή τη φορά προσφέρει — εκτός απ' τις περιγραμμένες της όχταετίας του, που άπθειχουν πάσο δυνατός και έμπειρος — είναι στην άστυνμμεση και καταπίεση — την πίστη του στην Εύρωπαική Μεγάλη Ίδεια. "Ετσι καταφέρνει να ενώσει τους αντιχουντικούς άστοις «δημοκράτες» πίσω απ' τη δική του δικτατορία. ΕΡΕ, ΕΚ και πλήθος «παράγοντες», δεν ζητούν πια «άρση του στρατιωτικού νόμου και ελεύθερες εκλογές», αλλά «ίσχυρη κυβέρνηση και έκτακτες εξουσίες»!

ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ ΒΕΒΑΙΑ με τους άστικούς πύργους στην άμμο, η μαχητική εμφάνιση του μαζικού κινήματος ξεσκεπάσε και τις ήττοπαθείς προοπτικές των ρεφορμιστών. Οι ίσχυρισμοί των Κολυμβητικών ότι τάχα το κίνημα έχει ανάγκη την ένότητα και ύποστήριξη των άστικών κομμάτων για να προχωρήσει, ή «μοντέρνα γραμμή» Δρακόπουλου περί άνατροπής της χούντας απ' τον στρατό και τον άστυνμμ, ή «ρεαλιστι-

κός» εκκλήσεις του Θεοδωράκη σε κάθε σκεπτόμενο Έλληνα να βασιστεί στον Καραμανλή, φαίνονται καθαρά τί είδους σατυρολόφους είναι, τη στιγμή που το φοιτητικό κίνημα με τον μαζικό άγώνα σαρώνει χουντικούς θεσμούς τον ένα μετά τον άλλο (Έπιτροποι, Καταστατικός Χάρτης, διορισμένοι) και στριμώνει πολιτικά τη χούντα. Οι ρεφορμιστές βλέπουν την αντίφαση και αντιδρούν χαρακτηριστικά: χαιρετίζουν στα λόγια τον άγώνα, ενώ την ίδια ώρα προσπαθούν να τον έλεγξουν για να τον προσαρμόσουν στην όππορτουμιστική πολιτική τους («καθαρά φοιτητική» γραμμή, συμμαχία με το σώμα των καθηγητών κλπ.).

Σ' ΟΛΟ ΑΥΤΟ το διάστημα η χούντα προωθεί τη δικιά της πολιτική άντεπίθεση. Πρώτα και κύρια έντείνει την τρομοκρατία: Συλλήψεις πάνω στις συλλήψεις άγωνιστών, περιορισμός στα νόμιμα περιθώρια (λογοκρισία, κυνήγημα των εκδόσεων), άναζήτηση μυστηριωδών κέντρων που ξεσηκώνουν τους φοιτητές, έπιδεικτικές συλλήψεις για την έπιβολή ξανά κλίματος τρόμου. Ταυτόχρονα, προσπαθεί να φέρει τον ρυθμό των πολιτικών εξελίξεων στα δικά της μέτρα, να αποσπάσει την προσοχή του κινήματος απ' τους δικούς του πολιτικούς άγώνες παρουσιάζοντας «πολιτικές εξελίξεις» έξω απ' αυτό. Ίδρυσε το ΕΠΟΚ, όπου φιλοδοξεί να συσπειρώσει μιά σειρά από πολιτικά, έπιστημονικά, καλλιτεχνικά, συνδικαλιστικά και άλλα «υπεύθυνα» στελέχη, τα όποια βραχυχρόνια μόν να άποσπάσουν το πολιτικό ένδιαφέρον, μακροπρόθεσμα δέ να λειτουργήσουν σαν ύπόδειγμα για τα πολιτικά κόμματα «άρχων» του χουντοσυντάγματος, σα χώρος στρατολόγησης λακέδων στην ύπηρεσία των μονοπωλίων.

Μ' αυτόν τον τρόπο η χούντα έρχεται να δείξει ότι απ' τη μεριά της έβγαλε τα πρώτα συμπεράσματα απ' τη νίλα που έπαθε η «ομαλοποίηση» απ' το μαζικό κίνημα:

(α) Προβλέπει περίοδο μαζικής «ανάταραχής» και γι' αυτό δίνει πρώτη θέση «εις την τήρησιν της τάξεως».

(β) Διαπιστώνει άνικανότητα του άστικού πολιτικού κόσμου να συμβάλει στην «ομαλοποίηση» και γι' αυτό προχωράει να στήσει με δικές της διαδικασίες τους θεσμούς του συντάγματος του 68.

Το διάγγελμα του Παπαδόπουλου για την έπέτειο της χούντας έπιβεβαιώνει και τις δυο αυτές προοπτικές: «σταθερά πορεία εις τα θέματα έθνικής άμύνης και εις τα άφορώμενα της δημο-

σίαν τάξει» και «(η χούντα) έπιθυμεί όπως άποτέλεσμα οργανικών κανόνων της δημοσίας ζωής στο μέλλον».

ΧΟΥΝΤΙΚΑ ΑΔΙΕΞΟΔΑ

ΩΣΤΟΣΟ, ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ άμφιβολία ότι οι καινούργιοι πολιτικοί έλιγμοί της χούντας είναι ένδειξη άδυναμίας. Γιατί στην προηγούμενη φάση η χούντα ήταν πολύ πιο φιλόδοξη στους στόχους της, πολύ πιο σίγουρη για την ικανότητά της να μηδενίζει το μαζικό κίνημα σαν πολιτική δύναμη. Και γι' αυτό μέσα στην ταχτική της ύπληρχαν περιθώρια και για «φιλελευθεροποιήσεις» και για άνοίγματα προς την άστική αντιπολίτευση. Τώρα, αντίθετα, παραδέχεται την άδυναμία της να κάνει τέτοιες πολιτικές μονοψήφους και ταμπουρώνεται για να μάς «απαλλάξει από τους συγκλονισμούς» που βλέπει να έρχονται. "Ετσι, οι ειδικές άδυναμίες που χαρακτηρίζουν το χουντικό κράτος — και που αυτές προσπαθούν να εξαλείψουν ή προηγουμένη φάση της «ομαλοποίησης» — εμφανίζονται τώρα πιο έντονα. Με άλλα λόγια η έξουσία των μονοπωλίων με τη χουντική της μορφή είναι σήμερα ακόμα πιο εύαλτη στο μαζικό άγώνα. Πιο συγκεκριμένα: — Άδυναμία πρώτα και κύρια: ο άνυπαρκτος ιδεολογικός έλεγχος της χούντας πάνω στην εργατική τάξη, πάνω στις εργαζόμενες μάζες γενικά. Βέβαια, η άστική κυριαρχία στην Έλλάδα δεν ήταν ποτέ δυνατή σ' αυτό το σημείο: η έμφαση στην άνοιχτη κρατική ή στην καλυμμένη «παράκρατική» φυσική καταπίεση είναι μόνιμο γνώρισμα της ήγεμονίας της μονοπωλιακής άστικής τάξης στην Έλλάδα από την αρχή. Άλλά, ό έντονα χωροφυλακιστικός ρόλος που η χούντα δίνει στα συνδικάτα με τους έγκάθετους της και η άπουσία κοινοβουλευτικών διαδικασιών που να άποπροσανατολίζουν πολιτικά το μαζικό κίνημα, να το κουργούν παζαρεύοντας και αναβάλλοντας τις διεκδικήσεις του και να το χειραγωγούν προς χίλιους δυο ψεύτικους στόχους, κάνουν το χουντικό κράτος ιδιαίτερα μονοκόμματο, άνικανο να έλιχθεί, το φέρνουν γρήγορα σε μετωπική σύγκρουση με τις λαϊκές άπαιτήσεις. Μ' άλλα λόγια η χούντα χρησιμοποιεί άρβύλες για να ποδοπατήσει ακόμα κι' ένα φύλλο άν κουνιέται. Κι' αυτό είναι άδυναμία της γιατί πολιτικοποιεί το μαζικό κίνημα, το άφήνει να δεί πιο καθαρά ποιάς είναι οι έχθρες του. "Αν, τώρα, λά-

Κάτω η Χούντα! Ζήτω το μαζικό κίνημα!

(Συνέχεια από την 1η σελίδα)

πτυξη της πάλης. "Οτι, δηλαδή, ο δυναμισμός του κινήματος ελευθερώνεται και ένισχύεται όταν βρίσκουμε τις μορφές οργάνωσης και πάλης που έπιτρέπουν στο κίνημα να κτηπήσει μαζικά και μαχητικά τους έχθρους του, τη χούντα, και τα μονοπώλια, και όχι όταν αναβάλλουμε αυτή την πάλη για να κερδίσουμε πρώτα τα σχετικά νόμιμα οργανωτικά πλαίσια. "Ο άγώνας ένάντια στους κάθε λογής διορισμένους της χούντας πετυχαίνει μόνο όταν γίνεται κάτω απ' τους δικούς μας όρους και όχι παίρνοντας πρώτα «απ' τα μέσα» την πλειοψηφία.

Το ζέσασμα του φοιτητικού κινήματος ήρθε έπίσης σε περίοδο κινητοποίησης και ζύμωσης μέσα στο εργατικό κίνημα. Τη στιγμή που οι διορισμένοι προσπαθούν μάταια να κρατήσουν την εργατική άγανάκτηση από ασφαλή πλαίσια του «συνδικαλισμού» τους με «Συνέδρια» και ύπομνήματα στη χούντα, το φοιτητικό κίνημα έδειχνε πόσο χειροπιαστή είναι η άγωνιστική προοπτική, σπάζοντας έτσι την άπογοήτευση και την άπομνησιν των μαχητικών εργατών.

ΣΥΝΔΥΑΣΜΕΝΑ ΜΕ ΤΟ ΑΝΕΒΑΣΜΑ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ αυτή την περίοδο μπορούμε να δούμε και τα άδιέξοδα της χούντας, που έχουν σαν άποτέλεσμα να πολλαπλασιάζονται η πολιτική παρουσία του κινήματος. Παρ' όλο που το μαζικό κίνημα, έπειδή μόλις τώρα αρχίζει την ανασύνταξη του, είναι ακόμα αδύνατο, κατάφερε να μπλοκάρει τις χουντικές πολιτικές μονοψήφους και να έπιβάλλει την άναγνώρισή του σαν καθοριστικό παράγοντα: «ομαλοποίηση», «γέφυρες», «άνοιγματα» έσπασαν να μούτρα τους, πέρασαν στην πίσω θέση καθώς η χούντα εξαπολύει την τρομοκρατία για να σπάσει το κίνημα. "Ολος ο κατάλογος των οπισθοδικών πολιτικών πρωτοβουλιών και αντιδράσεων της χούντας στους τελευταίους μήνες είναι άπτη μαρτυρία για το πόσο το δυνάμωμα του μαζικού κινήματος φέρνει τ' άποτέλεσμα που καμιά άστική δημοκρατική συμμαχία δεν μπορεί να πετύχει.

Σ' ΑΥΤΗ ΛΟΙΠΟΝ ΤΗ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ στιγμή, που χαρακτηρίζεται απ' το ζεναζωνάνεμα του μαζικού κινήματος και την κρίση των χουντικών σχεδίων, τι σημαίνει πρακτικά, πως μεταφράζεται χειροπιαστά σε δουλειά μέσα στο μαζικό κίνημα ο στρατηγικός μας προσανατολισμός; Μπορούμε να ξεχωρίσουμε τρεις άξονες δράσης:

— Πρώτο, μέσα στο χώρο όπου εκφράστηκε ήδη άνοιχτά το μαζικό κίνημα, δηλαδή το φοιτητικό, να στεριώσουμε και ν' άπλώσουμε τις κατακτήσεις και τις έμπειρίες του κινήματος. Να σταθεροποιήσουμε τα μαζικά όργανα που άπέδειξαν τη χρησιμότητά τους μέσα στους άγώνες — τις Έπιτροπές Πάλης — άγκαλιάζοντας τους νέους άγωνιστές, ξεκαθαρίζοντας πάρα πέρα την άντιμονοπωλιακή άντικαταπιεστική γραμμή πάνω στην όποια παλεύουν, ριζώνοντας οργανωτικά την έπιρροή τους μέσα στις φοιτητικές μάζες. Να διαφυλάξουμε και μονιμοποιήσουμε τις καινούργιες μορφές έκφρασης και πάλης (γενικές συνελύσεις, διαδηλώσεις, καταλήψεις) που κατακτήθηκαν, έζηγώντας τη δύναμη και σπουδαιότητά τους,

κάνοντας κτήμα όλων των φοιτητών τις άγωνιστικές έμπειρίες που άποκτηθήκαν πάνω στο πως καταφέρνει ν' άγωνίζεται το κίνημα. Ν' άπλώσουμε, ακόμα, τη φοιτητική πόλη σ' όλους τους χώρους της εκπαίδευσης, τις Τεχνικές Σχολές, τα όροντιστήρια, τα Γυμνάσια.

— Δεύτερο, στον εργατικό χώρο, να παλέψουμε για να βρει άνοιχτή έκφραση ο άγώνας που δίνεται καθημερινά στους τόπους δουλειάς ένάντια σ' άφεντικά, τους χαφιέδες και τους διορισμένους. Να συσπειρώσουμε τους μαχητικούς εργάτες σε οργανωτικά σκάμματα ικανά να διεξάγουν αυτόν τον άγώνα — τις Έπιτροπές Βάσης — να δώσουμε τη μάχη για να μη χαθεί άλλα να περάσει σε άνώτερο έπιπεδο ο ένθουσιςμός κι ή άγωνιστικότητα που γέννησαν οι διαδηλώσεις συμπαράστασης στους φοιτητές κι οι κινητοποιήσεις ένάντια στα άντεργατικά μέτρα της χούντας. Να δουλέψουμε για τη διοργάνωση ύποστήριξης σε κάθε εργατικό άγώνα.

— "Ο τρίτος και σπουδαιότερος σ' αυτή τη φάση άξονας δράσης είναι ή πάλη για ν' άποκρούσουμε την τρομοκρατική άπόπειρα της χούντας να έπιβάλλει ξανά το κλίμα του φόβου που πλάκωνε το κίνημα μέχρι πρόσφατα. Προϋπόθεση για κάθε άλλο άγώνα, για κάθε προχώρημα του κινήματος είναι να μην άφήσουμε τη χουντική τρομοκρατία να περάσει. Στην άσφαλιτική έπιθεση που προσπαθεί με τις δολοφονίες, τις συλλήψεις και τις παραδειγματικές δίκες να αποκλείσει ξανά το μαζικό κίνημα από τους δρόμους, να διαλύσει τις οργανώσεις του και να στασιάζει την κλονισμένη κυριαρχία των χαφιέδων στους τόπους δουλειάς και ζωής, είναι άπόλυτη άνάγκη ν' άπαντήσουμε με την οργανωμένη μαζική μαχητική συμπαράσταση στον ΚΑΘΕΝΑ που γίνεται στόχος αυτής της έπιθέσεως. Οι έπαναστάτες κομμουνιστές πρέπει να πρωτοστατήσουν στην όργάνωση της άντιπροκρατικής καμπάνιας, στην προστασία των κατακτήσεων του κινήματος, στην ύπεράσπιση κάθε θύματος της χουντικής κτηνωδίας.

ΓΙΑ ΝΑ ΒΓΑΛΟΥΝ ΠΕΡΑ ΟΛΗ αυτή τη δουλειά, οι έπαναστάτες πρέπει να παλέψουν και για τη δική τους οργανωμένη παρουσία. "Ενα απ' τα βασικά άρνητικά χαρακτηριστικά αυτής της φάσης του κινήματος είναι ο κατακερματισμός της έπαναστατικής άριστερας. Στην πλειοψηφία τους οι έπαναστάτες βρίσκονται σκορπισμένοι είτε σε μικρές ομάδες, που απ' το μέγεθός τους άναγκάζονται να περιοριστούν είτε σε προπαγανδιστική δουλειά, είτε άνοργάνωτοι μέσα στα μαζικά όργανα, όπου σε άτομικό έπιπεδο φυσικά άδυνατούν ν' άναποκριθούν στις άνάγκες του κινήματος. Το προχώρημα των άγώνων, ή γοργή εξέλιξη της πολιτικής κατάστασης, οι δυνατότητες και οι ύποχωρήσεις που άντιστασια δημουρηθήκαν, σημαίνουν και την πιο έπιτακτική άνάγκη για συσπείρωση, για τη λειτουργία ενός δυνατού έπαναστατικού πολιτικού πόλου. Για μιά όργάνωση που να μπορεί να μεταφράζει το στρατηγικό στόχο, το στόχο της προλεταριακής έξουσίας στην Έλλάδα, σε καθημερινή ταχτική στην πάλη ένάντια στη δικτατορία και πού, σπριγμένη σ' αυτή τη γραμμή, τη γραμμή της ταχτικής πάλης, να μπορεί να γίνεται ή καρδιά του μαζικού άγώνα, να δυναμώνει το μαζικό κίνημα. Σ' αυτή τη βάση, γι' αυτήν την προοπτική παλεύει ή «ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ» και σ' αυτόν τον άγώνα καλούμε όλους τους έπαναστάτες κομμουνιστές να παλέψουν μαζί μας.

ΤΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΝΙΚΕΣ ΣΤΟΥΣ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΔΕΣ

δουμε υπ' όψη μας τη βίαιη επίθεση των καπιταλιστών στο οικονομικό επίπεδο ενάντια στην εργατική τάξη και τους αγρότες, την εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης και της εκπροληγαριστικής, που γίνεται όλο και πιο λυσσαλέα καθώς επιτείνεται από την παγκόσμια νομισματική κρίση, την ανάγκη, επομένως, των εργαζόμενων μαζών να κινητοποιηθούν άκριτως αυτήν την περίοδο για μια έντονη οικονομική πάλη, καταλαβαίνουμε την οξύτητα αυτής της αντίφασης.

Σήμερα η αδυναμία αυτή της χούντας χειροτερεύει, στο βαθμό που ο παλιός πολιτικός κόσμος — που καλλιεργεί την ύπομονετικότητα και την αναμονή με τις υποσχέσεις του για αποκατάσταση μιας «δημοκρατίας» — δείχνει πως δεν μπορεί ούτε να αναγκάσει ούτε να πείσει τη χούντα να επιστρέψει στην «ομαλότητα». — Αδυναμία δεύτερη: Η ανικανότητα της χούντας να κινητοποιήσει τα μεσαία αστικά στρώματα σαν πολιτικό στήριγμα για το μονοπωλιακό κεφάλαιο, σαν σύμμαχο για την πολιτική εξουδετέρωση του εργατικού κινήματος.

Το μονοπωλιακό κεφάλαιο, στη σημερινή του περίοδο, προσπαθεί να ανεβάσει τους ρυθμούς συσσώρευσης περνώντας σε όρισμένους τομείς από την έμμεση στην άμεση οικονομική του κυριαρχία (έμποριο, γεωργία) και σε άλλους εντείνοντας την εκμετάλλευση (συγκέντρωση στη βιομηχανία). Αυτή η οικονομική διαδικασία υπαγορεύει μακροχρόνια μια ολοκληρωμένη σειρά από αλλαγές στον τρόπο πολιτικής κυριαρχίας της μονοπωλιακής αστικής τάξης, που το περιγραμμά τους είναι άποκρυσταλλωμένο στο χουντουσύνταγμα του '68 (βλέπε σχετικά και «Μαμή» Νο 15, «Κάτω η ομαλοποίηση της εκμετάλλευσης»). Σ' αυτά τα πλαίσια μέσα, η μονοπωλιακή αστική τάξη έχει ανάγκη να αλλάξει και τις μορφές συμμαχίας της με τα μεσοαστικά στρώματα.

ΧΑΦΙΕΔΕΣ ΚΑΙ ΣΑΛΤΙΜΠΑΓΚΟΙ

ΜΕ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΤΟΥ επίθεση το μονοπωλιακό κεφάλαιο χτυπάει όρισμένα μεσοαστικά στρώματα (μικρέμποροι, παραδοσιακές μικροεπιχειρήσεις) που είναι μὲν ε ξ α ρ τ η μ ε ν α π' το μονοπωλιακό κεφάλαιο, μέσω του τραπεζικού συστήματος που τους δίνει πιστώσεις, είναι όμως και α ν τ α γ ν ι σ τ ι κ ά στο βαθμό που η εξάπλωση των μονοπωλίων στον κλάδο τους σημαίνει την εξαφάνισή τους. Ταυτόχρονα, ενισχύει άλλα μεσοαστικά στρώματα (τεχνικά και διευθυντικά στελέχη, μικροβιομηχανίες που δημιουργούνται γύρω απ' τις μεγάλες επενδύσεις) που είναι απόλυτα δεμένα με την ανάπτυξή του. Μια απ' τις αλλαγές, λοιπόν, που χρειάζεται η μονοπωλιακή αστική τάξη είναι πώς, ενώ θέλει τα στρώματα αυτά να στηρίξουν την πολιτική της ήγemonία — σήμερα υποστηρίζοντας τη χούντα, αργότερα, με το πέρασμα της «ομαλοποίησης» όπως υπολογίζει, επανδρώνοντας και υποστηρίζοντας τα πολιτικά της κόμματα — αυτό πρέπει να γίνεται με τρόπο τέτοιο που να μη δίνει δύναμη στα ανταγωνιστικά στρώματα να μπλοκάρουν την εξάπλωση των μονοπωλίων όπου τους απειλεί. Γι' αυτό βλέπουμε, λόγω χάρη, όλως τους συνταγματολόγους των μονοπωλίων — απ' τους πνευματικούς πρόδρομους του συντάγματος του '68 (Καραμανλής, Λαμπράκης) ως τους χουντικούς συντάχτες του — να δίνουν τόση έμφαση στα πολιτικά κόμματα «άρχων» με τις καθορισμένες ιεραρχικές δομές και τα επεξεργασμένα προγράμματα. Ταυτόχρονα, βέβαια, ελπίζουν ότι έτσι οργανωμένα τα μεσοαστικά στρώματα (και με τη βοήθεια του βελτιωμένου και επηυξημένου καταπιεστικού μηχανισμού που νομιμοποιεί το σύνταγμα του '68) θα αποδειχθούν πιο αποτελεσματικό στήριγμα ενάντια στο μαζικό κίνημα.

Για την πολιτική κινητοποίηση των μεσοαστικών στρωμάτων με τέτοιες προοπτικές, η μονοπωλιακή αστική τάξη έχει ανάγκη να προσθέσει στο παραδοσιακό ιδεολογικό όπλο, στο μέτρο που ο κίνητος αυτοί αυτά τα στρώματα («αντικομμουνισμός, νοσοτροπία του «ρουσφετιού»), την τεχνοκρατική ιδεολογία της «επιστημονικής διαχείρισης της οικονομίας». Είναι η ιδεολογία που μπορεί να βρει ανταπόκριση άκριτως στα νέα μεσοαστικά στρώματα, που η εμφάνισή τους δέχεται απόλυτα με την ανάπτυξη των μονοπωλίων, και να δώσει έτσι μια γερή ραχοκοκκαλιά στα πολιτικά σχέδια των μονοπωλίων. Γι' αυτό δεν είναι εντελώς τρελλές ασυναρτησίες οι θεωρητικολογίες των όπολογητών της χούντας περί «εισαγωγής της επιστήμης εις την πολιτική», ούτε απλές κραυγές αούστηντήρησης οι επίκλησεις της για «άνανέωση» του πολιτικού κόσμου.

ΟΜΩΣ Η ΧΟΥΝΤΑ, όντας το πιο αντιδραστικό στήριγμα των μονοπωλίων είναι και το λιγώτερο κατάλληλο για μια τέτοια αναδιάρθρωση των μορφών της πολιτικής συμμαχίας της

μονοπωλιακής αστικής τάξης με τα μεσοαστικά στρώματα. Οι «άξεστοι καραβανάδες» είναι το καταπιεστικό συμπλήρωμα αλλά είναι και ο ιδεολογικός αντίποδας των «μοντέρνων τεχνοκρατών». Έτσι βλέπουμε πως το Ε.Π.Ο.Κ., παρ' όλο που σαν μακρόχρονο στόχο του έχει να εξυπηρετήσει άκριτως τέτοιες ανάγκες, δεν κατάφερε να μαζέψει παρά το γνωστό συνονθύλευμα από χαφιέδες και σαλτιμπάγκους που χρησιμοποιούν στη χούντα για κάθε είδους «δημόσιες σχέσεις» («μικροί βουλευτές», εγκάθετοι «δημαρχοί» και «συνδισκαστές» κλπ.).

Αντίθετα οι αντιπολιτευόμενοι άστοι πολιτικοί θα μπορούσαν να παίξουν τέτοιο ρόλο πολύ πιο εύκολα. Η Δεξιά, χάρη στους δεσμούς που έχει μ' αυτά τα στρώματα μέσω της μακρόχρονης κατοχής της εξουσίας από μέρους της, και η «φιλελεύθερη» αντιπολίτευση, με την αναπτυσσόμενη ιδεολογία και την έμφαση στις «δημοκρατικές» διαδικασίες που προβάλλει, έχουν πολύ μεγαλύτερες δυνατότητες να κινητοποιήσουν πολιτικά τα μεσοαστικά στρώματα πίσω απ' το μονοπωλιακό κεφάλαιο. Όμως η ανάγκη της χούντας να καταφεύγει διαρκώς σε έκτακτα μέτρα για ν' αντιμετωπίσει το μαζικό κίνημα, τους αρνείται τα απαραίτητα περιθώρια (π.χ. το δικαίωμα να λειτουργήσουν ελεύθερα σαν αντιπολιτευόμενα πολιτικά κόμματα) για να δώσουν στην πράξη αυτές τις δυνατότητες. Ούτε και είναι δυνατό στους άστοις πολιτικούς να μετακινήσουν τελείως δεξιά, να αγκαλιάσουν τη χούντα και να εξακολουθήσουν να διατηρούν αυτές τις δυνατότητες. Γι' αυτό βλέπουμε την «συνεργασική» μερίδα της Δεξιάς να μην κουβαλάει στη χούντα παρά μόνο τον εαυτό της.

Βασικό ρόλο στην αναπαραγωγή της τεχνοκρατικής ιδεολογίας των μονοπωλίων παίζει το Πανεπιστήμιο, όπου προετοιμάζονται τα διευθυντικά και τεχνικά στελέχη. Έτσι, αντίστοιχα σημαντικό ρόλο στην καταπολέμησή της μπορεί να παίξει το φοιτητικό κίνημα. Γι' αυτό, η επικράτηση της αντιμονοπωλιακής - αντικαταπιεστικής γραμμής μέσα στο φοιτητικό κίνημα εξυπηρετεί τα συμφέροντα του μαζικού κινήματος, εντείνοντας τα πολιτικά αδιέξοδα των μονοπωλίων. Ένώ αντίθετα, η γραμμή της συμμαχίας φοιτητών - καθηγητών πάνω στην απολιτική τεχνοκρατική ιδεολογία είναι καθαρά προδοτική, χύνει νερό στον μύλο των αστικών πολιτικών δυνάμεων.

— Αδυναμία τρίτη: η ανικανότητα της χούντας να εξασφαλίσει σε όλα τα κομμάτια της κυρίαρχης τάξης θεσμοθετημένες έπικουρινίες με το κράτος τους, μορφές συλλογικού αστικού ελέγχου. Από την ίδια τη φύση της και την προέλευσή της η χούντα δεν διαθέτει θεσμούς - γέφυρες με τα διάφορα τμήματα της αστικής τάξης. Αυτό, ως ένα σημείο, την έποχή που άρπαξε την εξουσία ήταν και δύναμη της γιατί της έδωσε τη δυνατότητα να δράσει αυτόνομα σε στιγμές κρίσιμες. Όμως μακροπρόθεσμα είναι αδυναμία γιατί οδηγεί στο ανεξέλεγκτο δέσιμο του κράτους με όρισμένα μόνο κομμάτια της κυρίαρχης τάξης κι έτσι οδηγεί τις αντιθέσεις μέσα της. Η σχέση της χούντας με το έφοπλιστικό κεφάλαιο, σχέση που κανένα άλλο κομμάτι του κεφαλαίου δεν μπορεί να υποβάλει σε έλεγχο, μέσω, λόγου χάρη, ενός κοινοβουλίου, είναι το πιο εξώφθαλμο παράδειγμα. Το ίδιο ισχύει και σχετικά με τις διαφωνίες μέσα στην κυρίαρχη τάξη πάνω στον τρόπο σύνδεσής της με τον ιμπεριαλισμό (ζήτημα Ε.Ο.Κ., Βάσεις Έκτου Στόλου κλπ.). Το δέσιμο της χούντας με τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό πάνω από όποιονδήποτε συλλογικό αστικό έλεγχο τους δημιουργεί προβλήματα. Απ' αυτή την άποψη η χούντα έχει πολλά να ζηλέψει απ' την «κοινοβουλευτική» δικτατορία των στρατηγών στην Τουρκία, που έχει ματοκυλίσει το επαναστατικό κίνημα χωρίς να άχρηστεύει τα αστικά πολιτικά κόμματα και τις υπηρεσίες, που προσφέρουν στ' αφεντικά τους.

Κι' αυτή η αδυναμία, όπως και οι άλλες, επιτείνεται με το πέρασμα στη νέα φάση. Γιατί η χούντα τώρα είναι ακόμα πιο απομονωμένη, λιγώτερο διαλλαχτική έναντι σε άλλες αστικές πολιτικές εκφράσεις.

ΒΛΕΠΟΝΤΑΣ ΣΕ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟ τις αδυναμίες της χούντας και την ανικανότητα του αστικού πολιτικού κόσμου να τη βοηθήσει στην επιβολή της «ομαλοποίησης», είδαμε τις δυσκολίες της πολιτικής εξουσίας των μονοπωλίων και πως αυτές συγκεκριμένα χειροτερεύουν με τη μαχητική εμφάνιση του μαζικού κινήματος. Πώς το κίνημα με το μαζικό αγώνα έχει τη δύναμη να νικάει τη χούντα, να προκαλεί διάσπαση στο αντίπαλο στρατόπεδο, να ματαιώνει τα σχέδια των μονοπωλίων.

Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια είναι υποχρεωμένες να έλθουν και οι παραπέρα χουντικές μονοδρες. Που σημαίνει έμφαση στην καταπίεση, τη δυναμική αντιμετώπιση του κινήματος, με υπόκρουση πολιτικές «εξελίξεις» που θα περιο-

ρίζονται ούσιαστικά στον εξωραϊσμό της χούντας, στη συγκάλυψη των αδυναμιών της χωρίς επικίνδυνα «ανοίγματα». Κι' αντίστοιχα, απ' τη μεριά των αντιπολιτευόμενων άστων, προσπάθειες για να ξαναδουρύνοντο ενεργό ρόλο στο πολιτικό παιχνίδι: με την υιοθέτηση πιο ρεαλιστικών θέσεων, θέσεων που αναγνωρίζουν τον κίνδυνο που αντιπροσωπεύει για τα σχέδιά τους το μαζικό κίνημα. Όχι πια «άγαθες» «δημοκρατικές» ερωτήσεις — «μά γιατί επί τέλους δεν αποκαθιστά την ομαλότητα η κυβέρνηση;» — αλλά «ισχυρές και έμπειρες» προοπτικές τύπου Καραμανλή, που να καλύπτουν για τους καπιταλιστές τις ανάγκες της στιγμής. Κι' ακόμα, μεγαλύτερη προθυμία απ' τη μεριά τους για το ξελάσπωμα της χούντας, για το ξεπούλημα του κινήματος εκεί όπου ακόμα περνάει η μογιά τους.

ΖΗΤΩ Ο ΜΑΞΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

ΜΠΡΟΣΤΑ Σ' ΑΥΤΕΣ τις προοπτικές, που βρίσκεται η πολιτική των ρεφορμιστών, που είναι πάντα πρόθυμοι να «συζητήσουν και συμπράξουν με τα άλλα κόμματα, οργανώσεις και προσωπικότητες που αντιτίθενται στη δικτατορία» έστω κι αν συμφωνούν μόνο «έν μέρει» μαζί τους; Η στρατηγική και των δύο κομματιών του ΚΚΕ για μια «πλατεία ενότητα όλων των δημοκρατικών δυνάμεων» ενάντια στη χούντα σημαίνει ότι τόσο οι Κολιγιανικοί όσο και το Γραφείο Έσωτερικού περιορίζουν τις προγραμματικές απαιτήσεις τους σ' ένα μίνιμυμ για να πετύχουν τη συνεργασία των αστικών πολιτικών δυνάμεων. Πράγμα που σημαίνει ότι άφαιρούν απ' το πολιτικό τους όπλο, στο μέτρο που θα τους έδιναν την ικανότητα να συσπειρώσουν και να οργανώσουν την εργατική τάξη και στηρίζουν τις ελπίδες τους όλο και περισσότερο στην ικανότητα των άστων πολιτικών να διαδεχτούν με τον άλφα ή βήτα τρόπο τη χούντα στην εξουσία. Έτσι οι ρεφορμιστές μοιράζονται τα πολιτικά αδιέξοδα του αστικού πολιτικού κόσμου, συμμερίζονται την κρίση του αστικού κοινοβουλευτισμού στον τόπο μας. Με την άρνησή τους να παλέψουν για την οργανώση του εργατικού και του πλατύτερου λαϊκού κινήματος σαν την πολιτική δύναμη που θα συντρίψει τη χούντα για να πάρει αυτό την εξουσία, αποδεικνύονται ανίκανοι όχι μόνο στην εργατική εξουσία να φέρουν αλλά ούτε καν την δική τους «άνανεωμένη» δημοκρατία. Γι' αυτό τη στιγμή που το μαζικό κίνημα ξαναεμφανίζεται μαχητικά για πρώτη φορά μετά από έξη χρόνια, αντί αυτό να τους δίνει τη δύναμη να κρατήσουν μια έστω πιο άποφασιστική στάση, τους βλέπουμε να κυνηγούν ξανά φαντάσματα καθώς οι «δημοκράτες» σύμμαχοί τους έχουν φύγει γι' άλλη μια φορά προς τα δεξιά, προτιμώντας την «ισχυρή» δημοκρατία του Καραμανλή απ' την «άνανεωμένη» των ρεφορμιστών.

Ούτε και προβλέπεται αλλαγή. Το Γραφείο Έσωτερικού με τη «γραμμή Δρακόπουλου» ούσιαστικά διακήρυξε την άποψή του να δώσει την τύχη του με τα άλλα, δηλαδή τα αστικά, κόμματα: ανατροπή της χούντας για το Γραφείο σημαίνει επιστροφή του βασιλιά και κυβέρνησης της έμπιστοσύνης του, ούτε καν δική του συμμετοχή δεν ζητάει. Και «σοσιαλισμός» σημαίνει ένα πολυκομματικό κοινοβουλευτικό σύστημα με εναλλαγές όταν κυβερνούν οι «κομμουνιστές» έχουν «σοσιαλισμό» κι' όταν χάνουν τις εκλογές επιστρέφουμε στον καπιταλισμό. Απ' όλα αυτά οι Κολιγιανικοί, μη τυχόν μείνουν έξω από την όποιονδήποτε «δημοκρατική» συμμαχία: η διακήρυξη της Κ.Ε. του ΚΚΕ (Κολιγιανικών, Μάρτης 73), «υποστηρίζει την άποψη της Κεντρικής Έπιτροπής του ΠΑΜ για συνεργασία της με το Έθνικό Συμβούλιο του ΠΑΜ». (Σημείωση Μ.: Κ.Ε. του Π.Α.Μ. = Κολιγιανικοί, Ε.Σ. του ΠΑΜ = Γραφείο Έσωτερικού), παρ' όλη την δήθεν «πολεμική» κατά των δεξιών αναθεωρητών.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ άριστους, τα συμπεράσματα απ' την ανάλυση κι εκτίμηση της πολιτικής κατάστασης και ιδιαίτερα των τελευταίων εξελίξεων είναι ξεκάθαρα. Η μόνη δύναμη που μπορεί να συντρίψει τη χούντα είναι το μαχητικό μαζικό κίνημα. Δουλειά μας είναι να παλέψουμε για το δυνάμωμά του, την οργανώσή του. Ν' απλάσουμε και να στεριάσουμε τις έμπειρες που δείχνουν χειροπιαστά τη δύναμή του, να στήσουμε τις οργανωτικές του εκφράσεις, που θα του επιτρέψουν να εμφανιστεί ξανά στο προσκήνιο όλο και πιο δυνατό. Δουλεύοντας βασικά παράνομα, χωρίς καμιά ψευδαίσθηση για χουντικό «μπαλάκι», πάνω στη γραμμή της υπεράσπισης των ταξικών μας συμφερόντων — ενάντια στην καπιταλιστική οικονομική επίθεση, ενάντια στη χουντική καταπίεση. Χωρίς καμιά άναγνώριση για

ΚΑΤΩ Η ΧΟΥΝΤΑ
ΚΑΤΩ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΩΝ ΜΟΝΟΠΩΛΙΩΝ ΚΑΙ
ΤΩΝ ΔΟΛΟΦΟΝΩΝ

ΕΞΗ ΧΡΟΝΙΑ χούντα-έξη χρόνια έπιθεση των μονοπωλίων και του ιμπεριαλισμού ενάντια στους εργατές, τους αγρότες και τους φοιτητές.
— Έξη χρόνια τρομοκρατία και καταπίεση: διάλυσαν τις οργανώσεις μας, φυλακίζουν, βασανίζουν, δολοφονούν τ' αδέρφια μας που αγωνίζονται για τα συμφέροντά μας.
— Κάνουν τη χώρα μας όμητήριο του ιμπεριαλιστικού χωροφύλακα ενάντια στα λαϊκά κινήματα στη Μεσόγειο.
— Άνεβάζουν καθημερινά την εκμετάλλευση: Παγώνουν τα μεροκάματα, αυξάνουν τις τιμές, καταπατούν τις κατακτήσεις μας, το όχτώωρο, τις ασφαλίσεις, σκοτώνουν άσούδοτα με τα εργατικά «ατυχήματα».
— Χτυπούν δολοφονικά το φοιτητικό κίνημα για να επιβάλουν το Πανεπιστήμιο των μονοπωλίων και των χαφιέδων.
ΙΤΑΛΙΑ ΠΛΑΣΧΙΖΕΙ η χούντα να νομιμοποιήσει αυτή την υπερεκμετάλλευση και καταπίεση, να σταματήσει τους αγώνες μας με την τρομοκρατία και την απάτη, τις «γέφυρες», τα «πολιτιστικά» κινήματα, τις χουντο-«εκλογές» και τα χαφιέδο-«συνδέρια». Λογαριάζουν

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ

της
«Σοσιαλιστικής
Έπανάστασης»
● Μοιράστηκε στην
Αθήνα στην
έκτη επέτειο
της χούντας

ΕΞΗ ΧΡΟΝΙΑ χούντα — έξη χρόνια επίθεση των μονοπωλίων και του ιμπεριαλισμού ενάντια στους εργατές, τους αγρότες και τους φοιτητές.
— Έξη χρόνια τρομοκρατία και καταπίεση: διάλυσαν τις οργανώσεις μας, φυλακίζουν, βασανίζουν, δολοφονούν τ' αδέρφια μας που αγωνίζονται για τα συμφέροντά μας.
— Κάνουν τη χώρα μας όμητήριο του ιμπεριαλιστικού χωροφύλακα ενάντια στα λαϊκά κινήματα στη Μεσόγειο.
— Άνεβάζουν καθημερινά την εκμετάλλευση: Παγώνουν τα μεροκάματα, αυξάνουν τις τιμές, καταπατούν τις κατακτήσεις μας, το όχτώωρο, τις ασφαλίσεις, σκοτώνουν άσούδοτα με τα εργατικά «ατυχήματα».
— Χτυπούν δολοφονικά το φοιτητικό κίνημα για να επιβάλουν το Πανεπιστήμιο των μονοπωλίων και των χαφιέδων.
ΜΑΤΑΙΑ ΠΑΧΙΣΙΖΕΙ η χούντα να νομιμοποιήσει αυτή την υπερεκμετάλλευση και καταπίεση, να σταματήσει τους αγώνες μας με την τρομοκρατία και την απάτη, τις «γέφυρες», τα «πολιτιστικά» κινήματα, τις χουντο-«εκλογές» και τα χαφιέδο-«συνδέρια». Λογαριάζει χωρίς τον ξενοδόχο. Απ' όλα το μαζικό κίνημα ύψωνεται η κραυγή: Φτάνει πιά!
ΕΡΓΑΤΕΣ, ΑΓΡΟΤΕΣ, ΦΟΙΤΗΤΕΣ! ΟΛΟΙ ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΧΟΥΝΤΑ, ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΩΝ ΔΟΛΟΦΟΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΟΝΟΠΩΛΙΩΝ!
— Να ξαναχτίσουμε τις μαζικές μας οργανώσεις.
— Να στήσουμε Έπιτροπές Βάσης σε κάθε εργοστάσιο, σε κάθε τόπο δουλειάς, ενάντια στους καπιταλιστές που κλέβουν το μόχθο μας, ενάντια στη χούντα που καθαρίζει για λογαριασμό τους.
— Να στεριάσουμε τις Έπιτροπές Πάλης στα Πανεπιστήμια, ενάντια στις «μεταρρυθμίσεις» των μονοπωλίων και την τρομοκρατία.
ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ! Οργανωθείτε πάνω στη γραμμή της ταξικής πάλης, για να ξαναχτίσουμε το Έπαναστατικό Κόμμα της Εργατικής Τάξης, για το Σοσιαλισμό, για την εργατική εξουσία στην Ελλάδα.
ΖΗΤΩ ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΠΑΛΗΣ!
ΖΗΤΩ ΟΙ ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΒΑΣΗΣ!
ΖΗΤΩ ΤΟ ΜΑΞΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ!
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ!
ΓΙΑ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ!
«ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ»

«λύσεις» έξω απ' το μαζικό κίνημα, χωρίς καμιά παραχώρηση στους άστοις μονοδραβδρους. Δουλειά μας, ακόμα, είναι να οργανώσουμε για να βγάλουμε πέρα δηλαδή τη δουλειά πάνω σε σωστή βάση, μακριά απ' όποιονδήποτε αταξινόμοτο για τους ρεφορμιστές.

Έναντι στ' άφεντικά, τούς χαφιέδες και τούς διορισμένους

ΓΙΑ ΝΑ ΞΑΝΑΖΗΣΟΥΝ

ΑΡΧΙΖΕΙ Ο ΠΑΓΟΣ να σπάει και στὸν ἐργατικό χώρο, ἔστω κι ἂν, γιὰ τὴν ὥρα, δὲν ἔχει ἐμφανιστεῖ ἀκόμα μαζικά τὸ μαχητικό ἐργατικό κίνημα. Τὴν περίοδο πού πέρασε, οἱ μαχητικοὶ ἐργάτες ἐδείξαν τὴν παρουσία τους πρῶτα - πρῶτα μὲ τὴ συμπαράσταση στὸ φοιτητικό κίνημα πού πάλευε πιά ἀνοιχτά τὴ χουντική τρομοκρατία. Ταυτόχρονα, στοὺς τόπους τῆς δουλειᾶς καὶ στὰ ἐργατικά στέκια ἀρχίζουν οἰγὰ - οἰγὰ νὰ βάζουν καινούργιες προοπτικές γιὰ τὸ ξαναρχινόσημα τοῦ κινήματος.

ΣΤΟ ΜΕΤΩΠΟ τῶν διορισμένων «συνδικαλιστῶν» ἐμφανίζονται ἤδη τὰ πρῶτα τριξήματα. Ἡ πειθίγνια ὑπακοῆς τους στὴ χούντα ἀρχίζει νὰ σπάει καὶ μαζί της νὰ καταρρέει καὶ ἡ δυνατότητα τῆς χούντας νὰ ἀκίνητοποιεῖ τὴν ἐργατική τάξη. Ὅχι πῶς οἱ χουντοσυνδικαλιστὲς διαφωνοῦν μὲ τὴν ἀντεργατική πολιτική τῆς χούντας, οὔτε, ἀκόμα περισσότερο, πῶς ἀποφάσισαν νὰ δουλέψουν, ἔστω καὶ ρεφορμιστικά, γιὰ τὴν ἐργατική τάξη. Ὅμως, ἀπὸ τὴ μιὰ ὑπάρχουν μεταξὺ τους σκυλοκαυγάδες, πού πῆγαν νὰ τοὺς λύσουν μὲ τὸ 17ο συνέδριο τῆς ΓΣΕΕ. Ἀπ' τὴν ἄλλη, ὁ φόβος πού βλέπουν σὰν ὁ καλλίτερος γιὰ τὸ μπλοκάρισμα τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος εἶναι διαφορετικὸς πολλὰς φορὲς ἀπ' τὸν τρόπο τῆς χούντας, (ὅπως βέβαια δὲ συμφωνοῦν καὶ μεταξὺ τους), εἰδικὰ σ' ἕτι ἀφορᾶ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἀλληλοσυμπληρώνονται γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ὁ ἐγκάθετος συνδικαλισμὸς καὶ ὁ ἀστυνομοκρατικὸς μηχανισμὸς. Ἰδιαιτέρα μάλιστα στὴν τριμηνία περίοδο ὅπου βλέπουν τὸ κουφόθρασμα πού ὑπάρχει στὴν ἐργατική τάξη ἐξ αἰτίας τῶν μέτρων τῆς χούντας καὶ τῶν καπιταλιστῶν. Κι' ἀκόμα, βλέπουν πῶς ἡ τρομοκρατία δὲν ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ σταματήσει τὸ μαζικό κίνημα σ' ἕναν ἄλλο χώρο, τὸ φοιτητικό, ἀπ' τὸ νὰ ξεσπάσει ἀνοιχτά. Ἔτσι, νομίζουν ὅτι παίζοντας ἕνα ρόλο «ἀντιπροσώπων» τῆς ἐργατικῆς τάξης μπορεῖ νὰ τὰ καταφέρουν καλλίτερα, νὰ παρατείνουν διαρκῶς τὴς «διαπραγματεύσεις» καὶ νὰ κρατοῦν τοὺς ἐργάτες σὲ ἀναμονή, ζητώντας στὴν ἀνάγκη καὶ μερικές πραγματικές παραχωρήσεις ὅταν ὅλο αὐτὸ τὸ παιχνίδι παραγίνεται ἐπικίνδυνο.

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο μποροῦμε νὰ ἐξηγήσουμε καὶ ὅλες αὐτὲς τὴς «ὀργανωμένες» κινητοποιήσεις ἀντιπροσώπων πού ἔγιναν τὴν τελευταία περίοδο μὲ πρωτοβουλία τῆς ΓΣΕΕ ἢ διαφόρων Ὀμοσπονδιῶν καὶ στὶς ὁποῖες «συνεζητήθησαν» τὰ προβλήματα καὶ τὰ αἰτήματα πού πραγματικά συγκλονίζουν στὸ σύνολό τῆς τῆς ἐργατικῆς τάξης, γιὰ νὰ καταλήξουν σὲ διαδήματα ἢ ὑπομνήματα πρὸς τὴ χούντα: Ἡ Ὀμοσπονδία Ἰδιοκτητῶν Ὑπαλλήλων Ἑλλάδος γιὰ τὸ συνεχὲς ὠρᾶριο, τὴν αὔξηση μισθῶν καὶ τὴν ἐπέκταση τῆς ἐπιχειρησιακῆς ἀσφάλειας. Ἡ Ὀμοσπονδία Κεραμοποιῶν - Πλινθοποιῶν - Ἀγγειοπλαστῶν γιὰ αὔξηση 25%, ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας γιὰ ὅλους καὶ καλλίτερες συνθήκες δουλειᾶς. Μῆχρι τὴν ἀπειλή ὅτι θὰ καλέσουν τὸν κλάδο σὲ ἀπεργία φτάσανε. Τὸ ἴδιο καὶ οἱ Ὀμοσπονδίες Οἰκοδόμων καὶ Ὑπαλλήλων Ἑλληνικῶν Σιδηροδρόμων, πού εἶχαν ἀναγγελεῖ συγκέντρωση καὶ ἀπεργία γιὰ τὸν Μάη ἀλλὰ τὶς ἀναβάλανε γιὰ τὴν πῆραν «σοβαρὲς ὑποσχέσεις» γιὰ τὴν ἐπίλυση τῶν αἰτημάτων τους.

ΟΙ ΔΙΟΡΙΣΜΕΝΟΙ τῆς Γ.Σ.Ε.Ε. ἀπ' τὴ μεριά τους, γιὰ νὰ δείξουν τὴν ὑπεροχὴ τους ἀπέναντι στὶς ὀμοσπονδίες ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ δάλουν μπροστὰ τὴν πολιτική τους γιὰ τὸν ἔλεγχο τῶν ἐργατικῶν κινητοποιήσεων, ζητοῦν ἀπ' τὴ χούντα νὰ τοὺς δώσει πίσω δυὸ ἀπ' τὰ βασικά δικαιώματα τῆς ΓΣΕΕ: τὸ ἕνα εἶναι τὸ νὰ συμμετέχει ἡ ΓΣΕΕ στὶς συλλογικές συμβάσεις καὶ τὸ ἄλλο τὸ νὰ ἐλέγχει ἡ ἴδια ἀπ' εὐθείας τοὺς πόρους ἀπ' τὴν εἴσπραξη τῶν ἐργατικῶν εἰσφορῶν. Ὅπως εἶναι γνωστὸ, ἡ χούντα, μὴ ἔχοντας ἐμπιστοσύνη οὔτε στοὺς ἴδιους τῆς τοὺς ἐγκάθετους νὰ τὰ βγάλουν πέρα, ἔχει ἀπο-

φασίσει οἱ μὲν συλλογικές συμβάσεις νὰ γίνονται μεταξὺ κράτους καὶ ἐργοδοτῶν, τὸ δὲ μοῖρασμα τῶν εἰσπράξεων ἀπ' τὶς ἐργατικές εἰσφορὲς νὰ τὸ ἀποφασίζει ὁ ὑπουργὸς Ἐργασίας, ἔτσι πού νὰ μπορεῖ καὶ νὰ ὑποστηρίξει ὅποια φράξια τῆς ΓΣΕΕ κατὰ καιροὺς δολεύει περισσότερο τὴ χούντα.

Αὐτὰ τὰ δυὸ θέματα συζητήθηκαν καὶ στὸ «συνέδριο» τῶν διορισμένων πού ἔγινε τὸν περασμένο Μάρτη καὶ πού στάθηκε καὶ ἀφορμὴ γιὰ νὰ λύσουν καὶ τοὺς σκυλοκαυγάδες μεταξὺ τους γιὰ τὸν ἔλεγχο τῆς ΓΣΕΕ. Ὁ συναγωνισμὸς ἔγινε στὴ βάση τῆς κοινῆς ἐπιθυμίας τους νὰ «νομιμοποιηθοῦν» ἀπέναντι στὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ γι' αὐτὸ τσακώθηκαν γιὰ τὸ ποῖος ἀπ' ὅλους τους μπορεῖ πῶς ἀναίχχοντα νὰ ἰσχυριστεῖ ὅτι «ἀντιπροσωπεύει» δημοκρατικά καὶ ἀποτελεσματικά τὴν ἐργατικὴ τάξη. Πρωταγωνιστὲς σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία ἦταν ἀκριβῶς οἱ Ὀμοσπονδίες πού αὐτὸν τὸν καιρὸ δείχνουν μιὰ ἐργατοπατριστικὴ κινητοποίηση γύρω ἀπ' τὰ αἰτήματα τοῦ κλάδου τους (Ἰδιοκτητῶν Ὑπαλλήλων, Τραπεζιτικῶν, Οἰκοδόμων, Μυλεργατῶν καὶ ὀριζόμενα Ἐργατικά Κέντρα). Πρὶν ἀπ' τὸ συνέδριο ἔκαναν μεταξὺ τους διάφορες συνηνοήσεις γιὰ νὰ ἐλέγξουν τὸ ἐπόμενο προεδρεῖο τῆς Γ.Σ.Ε.Ε., πού ὅμως δὲν κατάληξαν πουθενά γιὰτὶ δὲν εἶχαν τὴ δύναμη νὰ μαζέψουν τὴν πλειοψηφία στὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο τῆς ΓΣΕΕ, ἀπ' ὅπου (μὲ τὰ τὸ συνέδριο τῶν Δελφῶν), ἐκλέγεται τὸ Προεδρεῖο. Τελικὰ ὅλο τὸ συνέδριο κατὰληξε σὲ φιάσκο, ὅπως καὶ τὸ προηγούμενο, τῶν Δελφῶν, μὲ τοὺς «συνέδρους» νὰ παίζουν ξύλο καὶ νοθεῖα στὶς ἀρχαιρεσίες ἀκόμα καὶ μεταξὺ τους!

Οικονομικὴ καὶ τρομοκρατικὴ ἐπίθεση

ΤΗΝ ἸΔΙΑ ΠΕΡΙΟΔΟ πού οἱ διορισμένοι τῆς πασχίζουν μάταια ν' ἀναγνωρίσουν ἀπ' τὴν ἐργατικὴ τάξη σὰν οἱ προστάτες τῆς, ἡ χούντα κάνει τὴ θεση τους ἀκόμα πῶς δύσκολη περνώντας ἀπ' τὴ «Συμβουλευτική» τῆς ὀλόκληρη σειρά ἀπὸ ἀντεργατικά νομοσχέδια: περὶ διχοτόμησης, τριχοτόμησης ἢ καὶ κατάργησης τῆς ἐπίσης ἀδειας, περὶ ἀπασχόλησης συνταξιούχων, περὶ «συμβολαίων» ἐργασίας γιὰ ἕνα ἐξάμηνο ἢ διμήνου. Ἡ ΓΣΕΕ, βέβαια, μετὰ ἀπὸ μερικὸς ψιθυριστοὺς θορύβους περὶ «τροποποιήσεων», ὑποστήριξε τελικὰ τὰ νομοσχέδια. Οἱ νόμοι αὐτοί, πού φροντίζουν γιὰ τὶς ὅσο πῶς λιποτρικές συνθήκες ἐκμετάλλευσης τῶν ἐργατῶν γίνεται, εἶναι μονάχα ἕνα μέρος ἀπ' τὴν οικονομικὴ καὶ πολιτικὴ ἐπίθεση πού ἐξαπολύουν ἡ χούντα καὶ τὰ μονοπώλια ἐναντίον τῆς ἐργατικῆς τάξης.

ΜΕ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΕΤΡΑ «ἐναντίον τῆς ρευστότητας» πού ἐξάγγειλε ἡ χούντα προσπαθεῖ νὰ δώσει λύση στὶς δυσκολίες καὶ τὰ ἀδιέξοδα πού ἀντιμετωπίζουν οἱ καπιταλιστὲς αὐτῆς τῆς στιγμῆς διεθνῶς (νομισματικὴ κρίση, πληθωρισμὸς) καὶ πού οἱ εἰδικές συνθήκες στὴν Ἑλλάδα ὀδύνην παραπέρα (ἐξάρτηση ἀπὸ εἰσαγωγὲς βιομηχανικῶν εἰδῶν καὶ ἐξαγωγὲς βασικὰ ἀγροτικῶν προϊόντων), καθὼς καὶ σὲ εἰδικώτερα προβλήματα τῶν μονοπωλίων στὴν Ἑλλάδα (φτηνὰ ἐργατικά χέρια, ὀργανωμένη κεφαλαιαγορὰ κλπ.). Λογαριάζει βέβαια πῶς τὰ σπασμένα θὰ τὰ πληρώσει ἡ ἐργατικὴ τάξη. Ἔτσι ὁ περιορισμὸς τῆς «ρευστότητας», καὶ συγκεκριμένα ἡ περικοπὴ στὶς κρατικές δαπάνες καὶ στὴν οικονομικὴ δραστηριότητα, δὲν θὰ περιορίσει καθόλου τὴ «ρευστότητα» στὰ κέρδη τῶν καπιταλι-

στ' ὅλη αὐτὴ τὴ φάρα ἡ χούντα — ὄντας παραζαλισμένη ἀπ' τὰ ἔκτακτα μέτρα πού εἶχε διαρκῶς νὰ παίρνει γιὰ ν' ἀντιμετωπίσει τὸ ξέσπασμα τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος καὶ, ἐπὶ πλεον, ὄντας σίγουρη ὅτι ἔχει δεμένη χειροπόδαρα, μὲ τοὺς νόμους τῆς καὶ τὴν ὄστυνομηκὴ τρομοκρατία, κάθε νόμιμη συνδικαλιστικὴ ὀργάνωση — ἔμεινε ἀμέτοχη. Τὴν ἀνησυχοῦν πολὺ περισσότερο τὰ φανερά ἀλλὰ καὶ τὰ ὑπόκωφα ἀνεβάσματα τοῦ κινήματος, παρὰ οἱ σκυλοκαυγάδες τῶν διορισμένων τῆς. Ἔχει πειστεῖ πῶς ἔχουν φάει τὰ ψωμιά τους, ἀλλὰ βρίσκεται σὲ ἀδιέξοδο γιὰ τὸ ἐπόμενο δῆμα.

ΕΤΣΙ, ΜΕ ΟΛΕΣ ΑΥΤΕΣ τὶς ἐξελίξεις, ἡ κατάσταση μέσα στὴν ἐργατικὴ τάξη πέρασε τὸν τελευταῖο καιρὸ ἀπὸ γρήγορες ἀπαντωπὲς ἀλλαγὲς πρὸς μιὰ νέα φάση. Μὲ τὶς προσπάθειες τῶν διορισμένων νὰ «νομιμοποιηθοῦν», οἱ διεκδικήσεις τῶν ἐργατῶν πῆραν προβολή, μῆχαν στὸ πρῶτο πλάνο. Δὲν βρισκόμαστε πιά σὲ περίοδο ἀτομικῆς συνειδητοποίησης τῶν αἰτημάτων ἀλλὰ σὲ αἰτήματα πού ἀπασχολοῦν καθημερινὰ ὀλόκληρη τὴν ἐργατικὴ τάξη. Συγχρόνως, μὲ τὸ χτύπημα πού ἔδωσε τὸ φοιτητικὸ κίνημα στὴν χουντικὴ τρομοκρατία, μὲ τὶς μαζικές μαχητικές ἐκδηλώσεις τους, ὅπου συμπάρασε καὶ τὶς πρώτες λαϊκές διαδηλώσεις, διευκόλυνε ἀκόμα παραπέρα τὸ ἀνέβασμα, ἔφερε πῶς κοντὰ τὴν ἀνοιχτὴ ἔκφραση τῶν ἐργατικῶν κινητοποιήσεων. Ἐνῶ, τὴν ἴδια στιγμῆ, ἡ χούντα, στριμωγμένη ἀπ' τὰ ἴδια τῆς τὰ ἀντεργατικά σχέδια γιὰ τὴν αὔξηση στὰ κέρδη τῶν καπιταλιστῶν, δὲν ἔχει περιθώρια γιὰ συναλλαγὴ ὅχι μὲ τὸ κίνημα, ἀλλὰ οὔτε καὶ μὲ τοὺς δικούς τῆς ἐγκάθετους.

νὲς συνθήκες δουλειᾶς, ἡ παραβίαση τοῦ ὀχτάωρου καὶ τῆς ἀργίας τῆς Κυριακῆς καὶ ἡ μὴ ἐφαρμογὴ τῆς κλαδικῆς συλλογικῆς σύμβασης ἔχουν ἐξαντλήσει τὰ ὅρια τῆς ὑπομονῆς. Θέλουν νὰ κατέβουν σ' ἀπεργία γιὰ αὔξηση 25%, γιὰ αὔξηση στὸ ἐπίδομα ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, γιὰ ἐξασφάλιση τοῦ ὀχτάωρου, γιὰ ἀδεια 24 συνεχῆς ἐργασιμῆς μέρες τὸ χρόνο. Τώρα ἡ χούντα ἀπειλεῖ κι' αὐτοὺς μὲ ἀνεργία σὲ μαζικὴ κλίμακα.

ΟΥΤΕ ΣΤΑΜΑΤΑΕΙ ἡ ἱστορία ἐδῶ. Τὰ μέτρα τῆς χούντας γιὰ τὰ κίνητρα βιομηχανικῆς καὶ τουριστικῆς ἀνάπτυξης πᾶνε χέρι μὲ τὰ τελευταία ἀντεργατικά νομοσχέδια. Μὲ τὴ συνδυασμένη αὐτῆ ἐπίθεση στοὺς ἐργαζόμενους τὸ χουντοκράτος ἐξασφαλίζει στοὺς καπιταλιστὲς ἀπ' τὴ μιὰ μεριά ἄμεση οικονομικὴ βοήθεια (εἶτε μὲ φορολογικὲς ἀπαλλαγές, εἶτε μὲ κρατικὴ συμμετοχὴ στὶς ἐπενδύσεις) κι ἀπ' τὴν ἄλλη τὴν δυνατότητα νὰ προμηθεύονται φτηνὴ ἐργατικὴ δύναμη, νὰ τὴν κρατᾶνε ὅσο θέλουν καὶ νὰ τὴν πετᾶνε ἀφοῦ τὴν ἀπομυζήσουν χωρὶς καμμία ἀποζημίωση. Ἐξάμηνια συμβόλαια ἐργασίας ἀναπόζημια. Ἐξάμηνια ἀπὸ τὴν κομπίνια, ὅπου ὁ Ὀργανισμὸς Ἀπασχόλησης Ἐργατικοῦ Δυναμικοῦ — πρακτορεῖ τὸν καπιταλιστῶν καὶ τὸν κράτους τους — κλείνει συμβόλαια μὲ τὸν ἐργοδότη καὶ τοῦ παραδίδει γιὰ μιὰ ὀρισμένη χρονικὴ περίοδο τὸν ἐργάτη χειροπόδαρο. Καταγγελία τοῦ συμβολαίου μπορεῖ νὰ γίνει μόνο σὲ βῆρος τοῦ ἐργάτη. Ἔτσι οἱ ἐπιχειρήσεις, εἰδικὰ οἱ τουριστικές, πού ἔχουν ἀνάγκη γιὰ ἐπιπλέον χέρια γιὰ μιὰν ὀρισμένη περίοδο μόνο μέσα στὸν χρόνο, μποροῦν νὰ ἱκανοποιήσουν τὶς ἀνάγκες τους μὲ τὸ ἀζημίωτο.

Τὰ ἴδια ἰσχύουν καὶ γιὰ τὰ νομοσχέδια περὶ κατάρτισης τῆς ἐτήσιας ἀδειας καὶ περὶ ἀπασχόλησης συνταξιούχων. Γιὰ τὶς ἐπιχειρήσεις πού στηρίζουν τὰ κέρδη τους σὲ τζήρο ὀρισμένων μηνῶν ἡ χούντα ἐξασφαλίζει τὸ δικαίωμα νὰ κόβουν καὶ τὴν ἀδεια τῶν ἐργαζομένων ὅποτε τὸ θέλουν. Καὶ γιὰ νὰ τὴν «χαρμαίζουν» γερὰ ἐργατικά χέρια σὲ ἐλαφριές δουλειές πού δὲν χρειάζονται ὑποχρεωτικὰ νέους ἐργάτες, ἡ χούντα καταργεῖ οὐσιαστικά τὸ ὄριο ἡλικίας στρώχωντας τοὺς ἡλικιωμένους νὰ «χτυπήσουν» αὐτὲς τὶς δουλειές μὲ χαμηλὰ μεροκάματα. Ὄστε ἀπ' τὴ μιὰ μεριά οἱ νέοι νὰ σπρωχτοῦν πρὸς τὶς δουλειές ὅπου ἡ δύναμή τους θ' ἀνεβάσει τὴν παραγωγικότητα (ἐργοστάσιο, λιμάνι, πλοία, οἰκοδομὲς) κι ἀπ' τὴν ἄλλη οἱ ἀνάγκες τῶν συνταξιούχων νὰ μὴν καλυφθοῦν μὲ μεγαλύτερες συντάξεις ἀλλὰ μὲ μερικά χρόνια ξεζούμισμα ἀκόμα.

Ἄν σ' ὅλα αὐτὰ προσθέσουμε καὶ τὴν ἄρνηση τῆς χούντας γιὰ τὴν ὀποιαδήποτε ἐξίσωση μισθῶν γυναικῶν - ἀντρῶν, βλέπουμε ὅτι ἡ χούντα δὲν ἔχει ἀφήσει κομμάτι τῶν ἐργαζομένων μαζῶν πού νὰ μὴν τὸ ρίξει βορὰ στὶς ἀνάγκες τῶν μονοπωλίων γιὰ φτηνὰ παραγωγικά χέρια.

ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΠΑΛΙ μόνο αὐτὰ τὰ μέτρα δὲν θὰ ἔφταναν γιὰ τὶς ἀνάγκες τους, εἰδικὰ σὲ μιὰ περίοδο πού ὅλες οἱ καπιταλιστικὲς κυβερνήσεις παίρνουν παρόμοια μέτρα χτυπώντας πάντα τὴν ἐργατικὴ τάξη. Στὸ σκληρὸ ἀνταγωνισμὸ γιὰ τὴν ἐπικράτηση στὴ διεθνή ἀγορὰ, ἡ χούντα ἔχει νὰ τοῦς προσφέρει ἀσύγκριτες ὑπηρεσίες μὲ τὴ συνεχῆ ἀστυνόμευση καὶ καταπίεση τοῦ ἐργατικοῦ καὶ τοῦ πλατύτερου μαζικοῦ κινήματος. Πρόσφατα καμάρωνε πῶς στὸ λιμάνι τοῦ Πειραιᾶ περιμένα οὐρὰ τὰ πλοία γιὰ νὰ φορτώσουν καὶ ξεφορτώσουν, γιὰτὶ τώρα πιά οἱ ἐφοπλιστὲς ξέρουν πῶς ἀπ' ὅλα τὰ λιμάνια στὴ Μεσόγειο, μόνο ὁ Πειραιᾶς δὲν δουλεῖται ἀπὸ ἀπεργίες λιμενεργατῶν. Πράγματι, οἱ λιμενεργάτες στὴν Ἰταλία καὶ στὴ Γαλλία, μαχητικὸ κομμάτι τῆς ἐργατικῆς τάξης, ἔχουν πρωτοστατήσει στὸ κύμα ἀπεργιῶν τῶν Γαλλῶν καὶ Ἰταλῶν ἐργατῶν.

Ἔτσι, οἱ καπιταλιστὲς εἶναι ὄλο ἐκτίμηση

ΟΙ ΕΡΓΑΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

για τις χουντικές «υπηρεσίες» στον Πειραιά, όπου όσες φορές κινητοποιήθηκαν οι λιμενεργάτες για απεργία ή στάση εργασίας, είτε ενάντια στον κανονισμό εργασίας είτε για τις συλλογικές συμβάσεις που δεν εφαρμόστηκαν, ο καταπιεστικός μηχανισμός δούλεψε υπέρωρες για να την σπάσει πριν εκδηλωθεί. Το ίδιο ισχύει βέβαια και για όποιον άλλο κλάδο απείλησε να διεκδικήσει τα δικαιώματά του ενεργητικά και όχι με ύπομνημα στη χούντα: Το προσωπικό του ΕΗΣ έτοιμαζε δυο δίωρες στάσεις εργασίας και μαζική συγκέντρωση όπου να συζητηθούν τα προβλήματα. Την σπάσανε. Οί οικοδόμοι προετοίμαζαν απεργία. Κι' αυτήν την μπλοκάρανε για την ώρα. Οί άρτεργάτες απείλησαν απεργία, γιατί ακόμα έκκρεμει στη δαιτησία ή αϋξήσή

τους, αλλά κι αυτή σκοντάφτει ανάμεσα στη σκύλλα των διορισμένων και τη χάρυβδη της Ασφάλειας.

Η ΧΟΥΝΤΑ ΕΧΕΙ στήσει ένα ολόκληρο όπλοστάσιο από νομικίστικα καλύματα (Νόμοι 890, 891 του '71, και έτοιμάζει κι' άλλους — βλέπε δηλώσεις του ύφυπουργού διομηχανίας Χωριάτοπουλου στον Έλευθερο Κόσμο περί «περαιτέρω εκσυγχρονισμού της εργατικής νομοθεσίας»), για να μπορούν καλλίτερα οί διορισμένοι να τραινάρουν και να φράζουν τις διεκδικήσεις. Κι όπου ούτε αυτό δε φτάνει έρχεται ο τρομοκρατικός μηχανισμός να αναλάβει την ύπόθεση.

των διορισμένων, οί Ε.Ε.Β. μπορούν να στηριχτούν σ' αυτούς τους εργάτες και να δώσουν έτσι συγκεκριμένη έκφραση στο μαζικό εργατικό κίνημα.

Η Έπιτροπή Βάσης, αντίθετα απ' το σωματείο, μπορεί να ενώσει όλους τους εργάτες στο εργοστάσιο, ανεξάρτητα από ειδικότητες, πάνω στα συγκεκριμένα αιτήματα στον τόπο δουλειάς. Έτσι έχει τη δυνατότητα να διεκδικήσει άμεσα και μαζικά καλύτερες συνθήκες δουλειάς, ενάντια στην έντατικοποίηση των ρυθμών, τις άθυγιεινές συνθήκες, τις επικίνδυνες δουλειές. Η χειροπιαστή αντιμετώπιση των προβλημάτων της πάλης στον τόπο της δουλειάς ενάντια στο συγκεκριμένο αφεντικό, βοηθάει τη συμμετοχή στον αγώνα και το ξεκαθάρισμα περισσότερων εργατών, έτσι που και η έπιτροπή στεριώνεται και απλώνει μέσα στο εργοστάσιο και οί συνθήκες δημιουργούνται για το εργατικό κίνημα, οργανωμένα πιά, ν' αντισταθεί και να χτυπήσει τα μέτρα που ή χούντα κι' οί καπιταλιστές παίρνουν ενάντια στο σύνολο της εργατικής τάξης (άδεια, ώρARIO, συντάξεις, ασφάλισεις κλπ.)

ρόλο μπορούν να παίξουν, μέχρι που να πετύχουν τον «έκδημοκρατισμό» των συνδικάτων. Απ' το κεί και πέρα, βέβαια, δεν βλέπουν κανένα ρόλο για τέτοια όργανα, τα οποία θα πρέπει πια να διαλυθούν! Γι' αυτούς «έπιτροπή συνδικαλιστών» σημαίνει μερικά στελέχη μέσα στο εργοστάσιο με στενά συνδικαλιστική δράση. Αρνούνται όχι μόνο τη μορφή της Ε.Ε.Β. σαν μαζική οργάνωση των μαχητικών εργατών αλλά και πώς το περιεχόμενο της δράσης της πρέπει να είναι ή διοργάνωση της πάλης ενάντια στη χούντα, τα μονοπώλια και τους εγκάθετους. Έτσι, οί ρεφορμιστές προσπαθούν να προσανατολίσουν κάθε αγωνιστή που παλεύει για την οργάνωση του εργατικού κινήματος προς τη δουλειά του «έκδημοκρατισμού» των συνδικάτων απ' τα μέσα, προσπαθούν να κατευθύνουν τους αγώνες στο «να πάρουμε τα συνδικάτα από τους διορισμένους». Και σπέρνουν μ' αυτόν τον τρόπο ψευδαισθήσεις ότι είναι τάχα δυνατόν κάτω από χούντα — με «έλευθερες εκλογές» — να αποχτήσει ή εργατική τάξη τον έλεγχο των νόμιμων συνδικαλιστικών οργάνωσεων. Το αποτέλεσμα όλης της πολιτικής τους είναι πώς όχι μόνο αρνούνται να παλέψουν για να στεριώσουν αυτόνομα μαζικά όργανα της εργατικής τάξης αλλά ακόμα και στη σωστή διεξαγωγή των διεκδικητικών αγώνων στέκονται εμπόδιο.

Για την οργάνωση της εργατικής πάλης

ΒΛΕΠΟΥΜΕ, ΛΟΙΠΟΝ, πώς χέρι με χέρι με τα μέτρα για το ανέβασμα της εκμετάλλευσης πίες και οί οργανωμένοι Χούντα - Διορισμένοι - Εργοδότες για την εξάπλωση και καταπίεση της εργατικής τάξης. Αυτός ο συντονισμός, που γίνεται κάθε μέρα και πιο φανερός, αναγκάζει την εργατική τάξη ν' αναζητήσει μορφές οργάνωσης και πάλης που να μπορούν ν' αντισταθούν αποτελεσματικά σ' αυτή την καθημερινή οικονομική και πολιτική επίθεση, που να βοηθήσουν στη διοργάνωση νικηφόρας διεκδικητικής πάλης.

οί εργατικές κινητοποιήσεις έρχονται σε σύγκρουση με τον ίδιο τον καταπιεστικό μηχανισμό, με τους χαφιέδες μέσα κι έξω από το εργοστάσιο, με τον εργοδότη που απολύει τους μαχητικούς εργάτες. Μέσα σ' αυτή την κατάσταση, είδαμε τί αποτέλεσμα είχαν οί απόπειρες ορισμένων από τους διορισμένους ('Όμοσπονδίες Τραπεζικών, 'Ιδιωτικών 'Υπαλλήλων, Οικοδόμων κλπ.), να παίξουν πιδό ενεργό εργατοπατεριστικό ρόλο. Απ' το μιά μεριά απέδειξαν για άλλη μια φορά ότι απ' αυτό το δρόμο ή εργατική τάξη δεν μπορεί να κερδίσει ούτε καν μερικές από τις διεκδικήσεις της. Κι' απ' την άλλη μεριά, με την προβολή που δόσανε στις απόπειρές τους, προσπαθώντας να καμάρουν την πίεση από τα κάτω, κατάληξαν να καταφέρουν το αντίθετο: ή μαχητικότητα έχει ανέβει, τα προβλήματα και τα αιτήματα είναι πια κοινή συνείδηση, ιδιαίτερα σ' όρισμένους κλάδους κι εργοστάσια με μαχητική παράδοση από παλιά, όπως οί οικοδόμοι.

Με την κινητοποίηση και την αγωνιστικότητα των μαχητικών εργατών οί Ε.Ε.Β. αποχτούν τη δύναμη να ξεπεράσουν τις μονούθρες των διορισμένων με τα ύπομνηματα και τα διαβήματα και να συμπυκνώνουν συνεχώς τη μαχητικότητα των εργατών σε μορφές πάλης που θγαίνουν από τις συγκεκριμένες συνθήκες στο εργοστάσιο και στο γιάττι. Στη σημερινή αρχική περίοδο, οί μορφές που δοκιμάστηκαν και που δεν ύπομώνασαν τους πρωτοπόρους από τους ύπόλοιπους εργάτες, ξεκίνησαν από διαβήματα ομάδας εργατών προςτόν εργοδότη και προχώρησαν, όταν απέτυχε το διάβημα, είτε σε σπάσιμο του ρυθμού δουλειάς είτε σε στάση εργασίας. Σε κάθε βήμα μόνιμη φροντίδα είναι ή απομόνωση του χαφιέ, να μην εκτεθούν εργάτες που κινδυνεύουν ν' απολυθούν, να κερδηθούν εργάτες που βαστάει θέσεις - κλειδιά. Όπου, βέβαια, υπάρχουν δυνατότητες για άμεσες έπαφές ανάμεσα στους εργάτες ολόκληρου κλάδου, όπως στους οικοδόμους, εκεί μπαίνει σά στόχος ή οργάνωση Ε.Ε.Β. του κλάδου, που να μπορεί να στηρίξει μορφές πάλης που άγκαλιάζουν το σύνολο του κλάδου.

ΣΤΗ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΦΑΣΗ του κινήματος, φάση ανασύνταξης και αναγέννησης, όπου οί μάζες αρχίζουν σιγά σιγά να ξαναβρίσκουν την εμπιστοσύνη στις δυνάμεις τους, στον μαζικό αγώνα, ή πάλη για να στεριώσουμε Έργατικές Έπιτροπές Βάσης στους τόπους δουλειάς έρχεται πάνω απ' όλα. Γιατί ή επίθεση των μονοπωλίων γίνεται κάθε μέρα και πιο πιστική, γιατί ή κινητοποίηση για την απόκρουσή της, για την ανάπτυξη της διεκδικητικής πάλης έχει κιάλας αρχίσει, γιατί ή χούντα και τα τσανάκια της αυτό φοβούνται πάνω απ' όλα: Την όργανωμένη μαχητική παρουσία της εργατικής τάξης.

Η οικονομική εκμετάλλευση έχει γίνει ακόμα πιο άδασατη με το άσταμάτητο ανέβασμα των τιμών. Δεν είναι ανάγκη να κοιτάζουμε τον «τιμάρημο» για να δούμε πώς το μεροκάματο εξανερμίζεται μέρα με τη μέρα. Ός και ή χούντα αναγκάστηκε να «έπιδειξει ένδιαφέρον», εξαγγέλλοντας αύξηση στα κατώτατα όρια μισθών και ήμερομισθίων. Πρόκειται βέβαια για μιά αύξηση - άπάτη, με την έλπίδα πώς θα εκτονώσει την αγανάχτηση των εργαζόμενων που άπειλούσε να μετατραπεί σε ξέσπασμα κινήματος. Τρεις δόσεις από ένα δεκάριο μέσο όρο ή κάθε μιά, ή πρώτη τώρα, ή δεύτερη... του χρόνου τον Γενάρη και ή τρίτη σε 15 μήνες. Δηλαδή ώσπου να έρθει ή δόση θα την έχει καταβροχθίσει οί πληθωρισμός με το παραπάνω. Κι' αυτό ισχύει, φυσικά, για όσους θα την πάρουν και μάλιστα στην ώρα τους. Όσοι βρίσκονται πάνω απ' το κατώτατο όριο θα πρέπει να περιμένουν την «άντίστοιχον αναπροσαρμογή των σχετικών συλλογικών συμβάσεων». Που μπορεί ν' άργήσει άλλον ένα χρόνο ή και να μη γίνει και ποτέ. Τα χρονοντούλαπα των δαιτητικών δικαστηρίων είναι γεμάτα από τέτοιες «έκκρεμότητες». Τέλος, όσοι βρίσκονται κάτω απ' το κατώτατο όριο — γιατί, βέβαια, απ' την Έφμεριδα της Κυβερνήσεως ως την πραγματικότητα ύπάρχει λίγη άπόσταση — θα συνεχίσουν να βρίσκονται κάτω απ' τη δικαιοδοσία του εργοδότη της στιγμής.

Έτσι, μετά απ' τις εξελίξεις των τελευταίων μηνών, ή κατάσταση μέσα στο εργατικό κίνημα αλλάζει: οί άριστοροί εργάτες δεν θρίσκονται πια άπομονωμένοι από τους ύπόλοιπους, αντίθετα αρχίζουν σιγά - σιγά μέσα στις νέες συνθήκες να ξαναβρίσκουν τον πραγματικό τους ρόλο, αρχίζουν ξανά να πρωτοστατούν στην ανάπτυξη για την οργανωμένη αποτελεσματική έκφραση του μαζικού εργατικού κινήματος. Για μορφές οργάνωσης που δεν διαλύονται στο πρώτο χτύπημα της χουντικής τρομοκρατίας και που βοηθάνε στην ανάπτυξη της πάλης στο κοινό μέτωπο Χούντα - Διορισμένοι - Εργοδότες. Στον αγώνα αυτό, ή «Σοσιαλιστική Έπανάσταση» καλεί όλους τους έπαναστάτες κομμουνιστές να παλέψουμε για να στεριώσουμε Έργατικές Έπιτροπές Βάσης μέσα στα εργοστάσια.

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ οί Ε.Ε.Β. κλονίζουν την ταχτική τους ανάλογα με τις συγκεκριμένες συνθήκες. Έτσι κι άλλως στις περισσότερες περιπτώσεις το σωματείο έχει πολύ λίγα μέλη, για τους πιδό πολλούς εργάτες είναι άνυπαρχτο και πολλοί πολιτικοποιημένοι εργάτες άρνούνται συνειδητά αυτή τη στιγμή να γίνουν μέλη του σωματείου τους. Σ' αυτές τις συνθήκες δεν έχει νόημα παρά μόνο το ξεσκέπασμα της γύμνιας των διορισμένων. Αντίθετα, στους κλάδους που είναι συνδικαλισμένοι από παράδοση, όπου τα σωματεία έχουν μιά μαζικότητα, μπορούν να χρησιμεύουν σά χώρος και κάλυψη για νόμιμη δουλειά. Πάντα όμως οργανωμένα κάτω απ' τον έλεγχο της Έπιτροπής, ώστε ποτέ να μη χάνεται ο αυτόνομος χαρακτήρας της, και να μη ξεπέφτει το βάρος της δουλειάς απ' το παράνομο στο νόμιμο, το φανερό κομμάτι. Έτσι, ή ΕΕΒ χρησιμοποιοεί το σωματείο για τους αγώνες που βάζει μπροστά, αλλά σε καμιά περίπτωση δεν καταντάει παράρτημα του σωματείου στο εργοστάσιο.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
απ' τη
«Σοσιαλιστική
Έπανάσταση»
Φυλλάδιο —
Αφιέρωμα
στους νέους
ΑΓΩΝΕΣ του
ΦΟΙΤΗΤΙΚΟΥ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

ΟΣΟ ΑΝΕΒΑΙΝΕΙ Η ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ, με τις χειρότερες συνθήκες δουλειάς, με την ακρίβεια, με την παραβίαση του όχτώρου, με το σπάσιμο της άδειας, με την έντατικοποίηση του ρυθμού δουλειάς, τόσο ξεσκεπάζεται ο ρόλος των διορισμένων και της ασφάλειας. Όλο και λιγότερο έχουν πέραση οί κομπίνες των διορισμένων με τις αντιπροσωπείες, τα ύπομνηματα και τα διαβήματα προς τη χούντα, όλο και περισσότερο

ΟΙ ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ Βάσης δεν είναι όργανα της πρωτοπορίας της εργατικής τάξης. Είναι όργανα μαζικά, όπου μέσα σ' αυτά οί έπαναστάτες και άλλοι μαχητικοί εργάτες δουλεύουν για να συσπειρώσουν όλους τους εργάτες που θέλουν να παλέψουν για να υπερασπίσουν τα συμφέροντά τους ενάντια στις έπιθέσεις της χούντας και των μονοπωλίων και που βλέπουν πώς τέτοια πάλη δεν μπορεί να περάσει απ' τα σωματεία με τους διορισμένους και την αστυνομοκρατία. Στη σημερινή φάση, που χαρακτηρίζεται ακριβώς απ' το προχώρημα όλο και περισσότερων εργατών προς αυτή την κατεύθυνση, προς την κινητοποίηση για τη μαχητική διεκδικητική πάλη, για την άπομόνωση των χαφιέδων στα εργοστάσια, για το ξεσκέπασμα

Η ΡΕΦΟΡΜΙΣΤΙΚΗ ΑΠΟΨΗ για τα συνδικάτα και για τις «Έπιτροπές Συνδικαλιστών», όπως τις ονομάζουν, είναι τελείως αντίθετη με τη συνεπή αγωνιστική, την έπαναστατική αντίληψη, που στόχο της βάζει το χτίσιμο των αυτόνομων οργάνων του εργατικού κινήματος, που είναι άπαραίτητα για την ανάπτυξη της πάλης ενάντια στο τρίπτυχο χούντα - διορισμένοι - εργοδότες. Οί ρεφορμιστές κι' απ' τα δυο «Κ.Κ.» ύποστηρίζουν ότι ή κύρια δουλειά είναι στα σωματεία και ότι οί έπιτροπές μόνο δευτερεύοντα

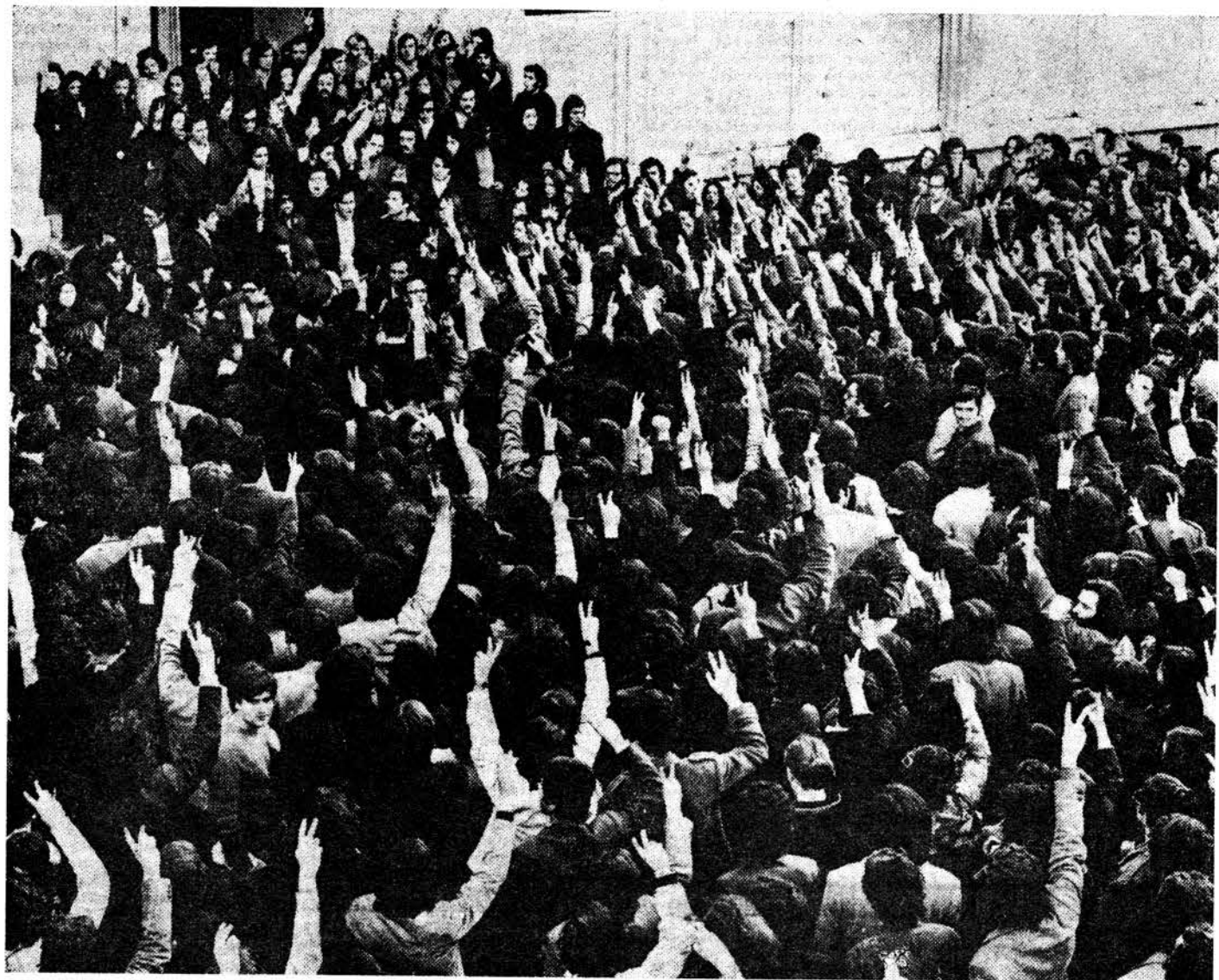
Το ίδιο στα
άγγλικά, για
να ενημερώσουμε
τα ξένα κινήματα

Ζητείστε τα
απ' τη «MAMH»
41, Falkland Road,
London, N.W.5.

Μπροστά σ' αυτό το ανέβασμα του αγώνα, ή χούντα κάνει νέα προσπάθεια δυναμικής λύσης: το ΝΔ 1347, όπου στρατεύονται οι «απαιτούμενοι» και οι «προτρέποντες» εις άποχήν». 'Αλλά και τούτο το μέτρο πάλι δεν μάς λυγίζει. 'Αποτελεί αντίθετα κρίκο, για την ανάπτυξη της πολιτικής πάλης. Στις 14 του Φλεβάρη, συγκέντρωση στο ΕΜΠ. Σ' ολόκληρη την περιοχή ακούγονται τα συνθήματα. Κατά το απόγευμα μετά από σποραδικές συλλήψεις, ή άστυνομία εισβάλλει βίαια, χτυπάει δάναυσα τους φοιτητές, τραυματίζει πολλούς, κάνει μαζικές συλλήψεις. 'Εντεκα τους περνάει σε δίκη που κι' αυτή τη μετατρέπουμε σε νίκη ενάντια στην καταπίεση. Τώρα ξεκινάει σοβαρός αγώνας και στο Πανεπιστήμιο με τις δυο συγκεντρώσεις στη Νομική (14 και 16 του Φλεβάρη). 'Η Παρασκευή, 16 του Φλεβάρη ήταν ή προετοιμασία για την κατοπινή κατάληψη: Πάνω από 2.500 φοιτητές, κατάληψη του κτιρίου, και άπώθηση της ΕΚΟΦ, ή σημαία στην ταράτσα μεσίστια. Ψηφίσματα, τραγούδια, συνθήματα. Λειτουργούμε σαν πολιτικός πόλος συσπείρωσης για πολύ κόσμο που μαζεύεται κάτω και που ξανασυγκεντρώνεται κάθε φορά που τον διαλύει ή άστυνομία. Το Πολυτεχνείο κάνει διαδήλωση και φτάνει κοντά μας. Καθώς βγαίνουμε τ' απόγευμα, συγκρούσεις με ΕΚΟΦ κι' άστυνομία και διαδήλωση στο κέντρο της 'Αθήνας. Ταυτόχρονα και άλλες σχολές εντείνουν την παρουσία τους: ή 'Ιατρική σε συγκέντρωση 1.000 σπουδαστών κατεβαίνει σ' άποχή.

ΝΕΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ τη Δευτέρα στο ΕΜΠ. Οι έλεγμένες επιτροπές όλων των σχολών συναντούν τον Παττακό. Είναι χαρακτηριστικό ότι ή χούντα για πρώτη φορά θέλει να έρθει σε άπ' εύθείας διαπραγματεύσεις με το κίνημα και το αναγνωρίζει έτσι σά δύναμη. Φυσικά δεν υποχωρούμε άπ' τα αιτήματά μας: 'Ανάκληση 1347, επάνοδος στρατευμένων, και ή συζήτηση κόβεται. Καινούργια διαδήλωση. 'Η άποχή έχει πιά μετατραπεί ολοκληρωτικά σε μαχητική - ενεργητική, συνδυάζοντας συγκεντρώσεις, διαδηλώσεις, μικροκαταλήψεις. Στο μεταξύ ή πανεπιστημιακός μηχανισμός βρίσκεται σε διάσπαση σε σύγχυση: ή σύγκλητος του ΕΜΠ παραιτείται. 25 καθηγητές καταδικάζουν την εισβολή της άστυνομίας. Καθώς γίνονται καθημερινές συγκεντρώσεις σε σχολές (Πάντειος, ΕΜΠ, Φυσικομαθητικό, 'Ιατρική) ή χούντα εντείνει τις στρατεύσεις: 'Ενενήνταεφτά ως τώρα.

ΤΕΤΑΡΤΗ 22 ΤΟΥ ΦΛΕΒΑΡΗ στη Νομική. Μαζεύομαστε πάνω από 4.500 φοιτητές. Ψηφίσματα, συνθήματα, τραγούδια στην ταράτσα. Καινούργιος άνεμος μας συνεπαίρνει... είναι το ζύγνημα πάλι του μαζικού κινήματος. Μέσα στη Νομική όσο και στους άπ' έξω ό ένθουσιασμός είναι ψηλά. Κατά το απόγευμα, σαν άπάντηση στην προδοκατόρική άπόπειρα της ΕΚΟΦ να μπει, όχυρώνουμε τις πόρτες, όρίζονται φρουρές. 'Εξω διαδηλώσεις και συγκρούσεις με την άστυνομία. 'Αποφασίζουμε να μείνουμε όλη νύχτα κι' αύριο να γίνουν γενικές συλλογές. Ξεκινώντας να αναλύσουμε, τονίζουμε πρώτα - πρώτα

Ζήτω τὸ μαχητικὸ φοιτητικὸ

την τεράστια σημασία τούτης της ενέργειας για την πολιτική συνειδητοποίηση, για την άρχή συγχώνευσης σπουδαστικού και λαϊκού αγώνα, για την άνοιξη σύγκρουση με το χουντοκράτος. Το κλίμα του τρόμου έχει σπάσει, έχουμε εμπιστοσύνη στις δυνάμεις μας, γίνονται τόσες συζητήσεις όσο ποτέ πριν... 'Η μάχη βρίσκεται στο πιο ψηλό της σημείο και τίποτα δεν μπορεί να μειώσει τούτο το κυριαρχικό στοιχείο, το ποιοτικό ανέβασμα του αγώνα. Κεντρικό αίτημα: 'Ανάκληση 1347, πίσω οι στρατευμένοι, όχι στην τρομοκρατία.

Βέβαια πολλοί πήρανε την απόφαση να μείνουνε πάνω στον πρώτο ένθουσιασμό, δεν είχαν τον απαραίτητο βαθμό πολιτικοποίησης για να δούν καθαρά. Κι' αυτός ό άντικειμενικός παράγοντας, έπειδή, καθώς θα δούμε παρακάτω, ένισχύθηκε άντι να καταπολεμηθεί, όδηγησε — μαζί με την κούραση και την πείνα — στην άποχώρηση της δεύτερης μέρας. Πέρασε δηλαδή ή πολιτικό - οργανωτική γραμμή της νόμιμης επιτροπής, που ήταν καθαρά άστική και άρα βαθιά λαθεμένη. Μιά σωστή γραμμή θάβασε πρώτα - πρώτα κυρίαρχο στοιχείο ότι γινόμαστε πόλος λαϊκής κινητοποίησης. Θ' άρνιόταν την δηθεν «καθαρά φοιτητική» φύση των διεκδικήσεων, θα πρόβαλε το άντιτρομοκρατικό στοιχείο του αγώνα μας κι' εκεί θάβρισκε τη στέρεη βάση για το σύνθημα «Συμπαράσταση Λαέ». 'Ετσι θα βοηθιόταν ό άρχικός ένθουσιασμός να περάσει σ' άνώτερο επίπεδο κι' όχι ν' άφθεθεί άνεμετάλλευτος να πέσει. Ταυτόχρονα οργανωτικά θ' άπόφευγε τη χαλάρωση, που συνέβαλε πολύ στο πέσιμο του φρονήματος: Θά χάριζε σε όμάδες, θα όργανωνε άπεργιακές επιτροπές, συζητήσεις. 'Ενώ ή άπολιτική γραμμή είχε σά συνέπεια ότι τη δεύτερη μέρα, που φάνηκε πιά πώς ή χούντα δε θα άνακαλούσε το Διάταγμα — χωρίς τουλάχιστο μία πολύ πλατύτερη λαϊκή κινητοποίηση και σύγκρουση — σε πολλούς σά να χάθηκε ό λόγος ύπαρξής τους εκεί μέσα. Και γι' αυτό ήταν σημαντικό να είχε έξηγηθεί άπ' την άρχή έπίμονα ή σημασία της ενέργειάς μας σαν πόλου έλξης για τόν κόσμο, που βλέπει σ' αυτήν μια συγκεκριμένη πολιτική κινητοποίηση και παρουσία: κι' άπόδειξη το πόσο πύκνωσε ό κόσμος έξω τη δεύτερη μέρα, το πόσο καλό θα κάναμε άν μείναμε άκόμα μια νύχτα, άνεξάρτητα άπ' το άν ή χούντα θ' άνακαλούσε ή όχι το διάταγμα.

ΚΑΤΩ Η ΧΟΥΝΤΑ ΚΑΤΩ ΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΑΠΟΔΕΙΞΗ για την πραγματική μας δύναμη ήταν το ότι θγήκαμε άπειραχτοι, ότι ό κόσμος μάς υποδέχτηκε με ζητωκραυγές, με άνθοδέμενες, με συνθήματα. 'Οτι γίνανε άμέσως σ' όλη την 'Αθήνα τεράστιες διαδηλώσεις με έργατική συμμετοχή. Νά λοιπόν που με την κατάλληλη άντιμετώπιση, ή πείνα και ή κούραση δεν ήταν καθοριστικά.

Ταυτόχρονα το κίνημα έχει φουντώσει και στη Θεσσαλονίκη. Με σύνθημα τη συμπαράσταση αλλά και με άμεσα άντικαταπιστικά αιτήματα γίνονται συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις που μετατρέπονται σε συγκρούσεις με τους 'Εκοφίτες. Σε πολλές περιπτώσεις αυτόσχεδίες όμάδες αυτόάμυνας άντιμετωπίζουν δυναμικά την τρομοκρατία. 'Ετσι την ίδια ώρα που στην 'Αθήνα γίνονται λαϊκές διαδηλώσεις, στη Θεσσαλονίκη 10.000

σπουδαστές διαδηλώνουν τη συμπαράστασή τους. Είναι το κούφωμα αυτής της επανεμφάνισης του μαζικού κινήματος, είναι ή στιγμή όπου ή χούντα, έγκαταλείποντας για την ώρα τα προσχήματα, καταφεύγει στα έσχατα μέτρα: ΕΣΑ, 'Αστυνομία και 'Εκοφίτες χτυπούν δολοφονικά τις διαδηλώσεις κάτω άπ' την κάλυψη ενός κλοιού σιωπής που έπιβάλλει ή χουντική λογοκρισία. Θρηνούμε τα πρώτα θύματα σ' αυτούς τους νέους άγώνες του φοιτητικού κινήματος: Δυο νεκροί στην 'Αθήνα, ένας στη Θεσσαλονίκη, πλήθος όι τραυματίες. 'Ομως είναι και ή ώρα της πιο βαρειάς πολιτικής ήττας της χούντας, καθώς άναγκάζεται να όμολογήσει δημόσια την άδυναμία της να έπιβάλει την «όμαλοποίηση», καθώς άναγνωρίζει στο μαχητικό μαζικό κίνημα τη δύναμη να μπλοκάρει τις άστικές πολιτικές μονούδρες.

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΗ άντεπίθεση το κίνημα κάμπτεται προσωρινά. Γίνονται συγκεντρώσεις στο ΕΜΠ, καθώς και διαδηλώσεις. 'Η άποχή κρατάει. 'Αλλά βρισκόμαστε σε μία σχετική ύφεση. Αυτό είναι φυσικό ως ένα βαθμό μετά το πιο ψηλό σημείο του αγώνα. 'Αλλά παίζει και σοβαρό άρνητικό ρόλο ή «δεκαήμερη προθεσμία» που, τρομοκρατημένη έδωσε ή (νόμιμη) 'Επιτροπή στον Πρύτανη Τούντα για να «φροντίσει» για τα αιτήματά μας. Γιατί έτσι εντάθηκε ή σχετική κάμψη, διευκολύνθηκε ή καλλιέργεια της άναμονής, δηλαδή το παιγνίδι των χουντικών. Αυτή την άνάπαυλα έπωφελείται ό Παπαδόπουλος για να αναλάβει «προσωπικώς» το φοιτητικό, να βάλλει δηλαδή τάξη στο συγχισμένο καταπιεστικό κύκλωμα χούντα - σύγκλητος - διορισμένοι. Μαζεύει τους καθηγητές και τα Διοικητικά Συμβούλια και τους θγάζει λόγο. Νά τα κύρια σημεία:

- (α) «'Αναβάλλονται αι πολιτικά έξελίξεις» — το φοιτητικό κίνημα χτύπησε την όμαλοποίηση.
- (β) 'Ο λόγος είναι δημαγωγικός σε σχέση με τους φοιτητές: καλεί τα έγκάθετα ΔΣ «να κερδίσουν τις μάζες» κάνοντας συγχρόνως κάτι ψίχουλα ύποσχέσεων για παραχωρήσεις οικονομικού χαρακτήρα. Αυτά όλα δείχνουν πόσο φοβάται ή χούντα το φοιτητικό κίνημα, πόσο ύπουλα πάει ξανά να το παϊδέψει μιάς και ή σκληρή ταχτική δεν το σύντριψε.
- (γ) 'Ο λόγος είναι «σκληρός» προς τους καθηγητές. Γιατί ή χούντα γυρεύει να «τους πιάσει άπ' τ' αύτι» και να τους βάλλει να κάνουν αυτοί τη δουλειά του χοροφύλακα, ώστε να μη πολυχρηιάζεται ή άνοιχτη κρατική βία.

Πειθαρχικά όργανα των άφεντικών τους, οι Πανεπιστημιακές γραφειοκρατίες θγάζουν άμέσως άνακοινώσεις ίκανοποίησης, δημαγωγούνε πώς τάχα λύθηκαν τα προβλήματα των φοιτητών, ΑΠΑΓΟΡΕΥΟΥΝ κάθε συγκέντρωση ή γενική συνέλευση και σχεδόν σταματούν να δέχονται διάλογο με τις έλεγμένες επιτροπές. 'Απ' τη δική μας μεριά ή κατάσταση είναι περίπλοκη: 'Εχουμε πετύχει όρισμένες ύποχωρήσεις της χούντας, που είναι φανερές, παρά το στοιχείο του έλιγμου που περιέχουν και τους πρωθυπουργικούς λεονταρισμούς: όι στρατεύσεις σταμάτησαν για την ώρα. 'Υπάρχει μιά κάποια λεκτική άναγνώριση της Πανεπιστημιακής άυτονομίας. 'Ορισμένες οικονομικές παραχωρήσεις. 'Ακόμα όμως βρισκόμαστε σε σχετική ύφεση, κι' όλα αυτά μπορεί να μετατραπούν κάθε στιγμή σε έπιθετικά στοιχεία της χουντικής πολιτικής. Τίποτα όριστικό δεν κερδήθηκε άκόμα. 'Αμεσα μπαίνει θέμα όργανωμένης λύσης της άποχής, μπαίνει ζήτημα να πετύχουμε συγκεντρώσεις ή γενικές συνέλεύσεις, για να μιλήσουμε πάλι με τα παιδιά, να

προσδιορίσουμε εκεί την πάρα πέρα ταχτική μας. 'Η περίοδος μέχρι τις 20 του Μάρτη περνάει με τόν αγώνα για να πετύχουμε συγκεντρώσεις στις σχολές. Στις συγκεντρώσεις, νόμιμες ή παράνομες, άνάλογα με τη Σχολή, λύνεται ή όχι ή άποχή, πάντα τονίζεται το τί πετύχαμε, ότι έμμένουμε στα αιτήματά μας. Συγκρατούμε έτσι τη χαλάρωση και προετοιμάζουμε το νέο ανέβασμα του άγώνα.

ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ 20 ΤΟΥ ΜΑΡΤΗ, στη Νομική, συγκεντρώνομαστε γύρω στους δυο χιλιάδες φοιτητές. 'Ο Τούντας άρνιέται να δώσει άδεια συγκέντρωσης και ή ενέργειά μας μετατρέπεται σε κατάληψη με ξεκάθαρο πολιτικό χαρακτήρα αυτή τη φορά. «'Εξω οι 'Αμερικάνοι», «Δεν περνάει ό φασισμός» είναι τα συνθήματα. 'Απ' έξω μαζεύεται πάλι κόσμος, λιγότερος άπ' ότι την προηγούμενη φορά γιατί και ή κατάληψη κρατάει λιγότερο και ή δράση της άστυνομίας είναι πιο έντονη: έρχουν μαζεύει τα δυο τρίτα άπ' όλο το άστυνομικό σώμα 'Αθηνών. Γίνονται μολαταύτα διαδηλώσεις και με έργατική συμμετοχή. Σιγά - σιγά ή άγωνιστική ένόδητα μέσα στη δράση σφρηλατείται ξανά. 'Η άστυνομία έκανε όλόκληρη πολεμική έπιχείρηση για να μπει στο κτίριο. Μπήκε συγχρόνως άπό τις πόρτες και την ταράτσα, χτύπησε με θηριωδία τους φοιτητές. Οι κτηνωδίες του Πολυτεχνείου ήταν παιγνίδι μπροστά στο σημερινό. Τραυματίες μεταφέρονται αϊμόφυρτοι άπ' τη Νομική. Γίνονται εκατοντάδες συλλήψεις, πολλές «καρφωτές» — με ύπόδειξη των χαφιέδων που είναι μαζεμένοι άπ' έξω. 'Εδώ φάνηκε ή άρμονική συνεργασία του πρύτανη Τούντα με τη χούντα καθώς και ή σκληρότητα της καταπιεστικής γραμμής που γίνεται δυνατή λόγω της δουλικής ύποστήριξης της πανεπιστημιακής γραφειοκρατίας.

'Ωστόσο, παρά τη δολοφονική έπίθεση της άστυνομίας, το γεγονός παραμένει πώς με τη μαχητική ενέργειά μας της 20ης του Μάρτη άποδείξαμε ότι πάντα μπορούμε να διαδηλώνουμε την πολιτική παρουσία μας σαν κίνημα, να ταράζουμε τους εύσεβείς πόθους περί ήρεμίας κλπ. 'Ετσι κυβέρνηση και σύγκλητος δοκιμάζουν ξανά άλλη μιά μονούδρα. Με κυβερνητική συναίνεση και για να συγκαλύψει την άπρόκαλυπτη συνεργασία της με την άστυνομία, ή Σύγκλητος θγάζει άνακοίνωση ότι θα δεχτεί διάλογο με έλεγμένους άντιπροσώπους των φοιτητών. Σκοπό έχει μ' αυτό τόν έλιγμό να μάς μπλέξει σε έκλογικά παιγνίδια, να άποπροσανατολίσει τους φοιτητές. 'Εμεις όμως πατάμε πάνω στη μονούδρα αυτή και με όμίλιες στα έτη, συγκεντρώσεις σχολών, παμφοιτητικές συγκεντρώσεις, μαζικοποιούμε πάνω στη βάση των έκλογών άντιπροσώπων σε κάθε έτος, σαν βήμα για την κατάχτηση καινούργιων πλαισίων φανερης δουλειάς, σαν βήμα για το ξήλωμα, και τυπικά πιά, των χαφιεδικών Διοικητικών Συμβουλίων. Αυτό άνατρέπει όλη τη συλλογιστική του έλιγμου, γιατί χούντα και σύγκλητος δεν μπορούν ν' άντέξουν σ' ένα καινούργιο ανέβασμα του κινήματος. 'Η χουντική γραμμή αλλάζει γι' άλλη μιά φορά (δηλώσεις Γκαντώντα): καμιά παραχώρηση έκλογών με νομική κατοχύρωση.

Η ΣΥΓΚΛΗΤΟΣ ΑΡΧΙΖΕΙ τις ύπαναχωρήσεις και τα τεράτσια επέναντι μας, ακολουθεί παρελκυστική πολιτική. Τελικά έμεις μείνουμε άναποχώρητοι στην άγωνιστική μας γραμμή: έκλογες με κατοχύρωση και δέσμευση της Συγκλήτου, έκλογες - βήμα ενάντια στα χουντικά ΔΣ. Μπροστά σ' αυτή τη συνεπή άγωνιστική γραμμή μας ή χουντική πολιτική βρίσκεται ξανά σε

αδιέξοδο, που μπορεί να ξεπεραστεί μονάχα: με την παραίτηση της Συγκλήτου και το κλείσιμο του Πανεπιστημίου. Μ' αυτή την ενέργεια, χούντα και σύγκλητος υπολογίζουν να μάς κρατήσουν σε σύγχυση, να μάς παραλύσουν. Υπολογίζουν κιόλας στην περίοδο των ασκήσεων καθώς και στις διακοπές του Πάσχα που έρχονται. Εμείς δε σταματάμε τις συγκεντρώσεις. Αντίθετα μόλις ανοίγει ξανά το Πανεπιστήμιο — και το ανοίγει πιά κατ' ευθείαν ή 'Ασφάλεια, ενώ σκόπιμα κρατάνε τη Σύγκλητο «μετέωρη» — στις συγκεντρώσεις μας όλης της εβδομάδας ξαναχτίζουμε μια μαζικότητα, ξεκαθαρίζουμε την υπόθεση της παραίτησης και ματαιώνουμε τις ρεφορμιστικές μονούβρες (ανά βγάλουμε ανακοίνωση υποστήριξης). Έξηγοούμε δηλαδή ότι η Σύγκλητος δεν παραιτήθηκε γιατί «αγανάχτησε», αλλά μέσα στα πλαίσια της χουντικής πολιτικής της οποίας είναι πειθαρχικό όργανο. Αυτό φαίνεται όχι μόνο από το παρελθόν και το ρόλο της Συγκλήτου, που προχώρησε ως τις πιο αντιφοιτητικές και δολοφονικές ενέργειες που μπορούσε, αλλά κι' απ' την ίδια την ανακοίνωση της παραίτησής της: ούτε καν με μια νύξη δεν παύει να θέτει υπέρ των φοιτητικών αιτημάτων, ούτε καν με έναν ύπαινωμο δεν υποδηλώνει αντίθεση στη χουντική πολιτική.

ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΠΑΛΗΣ— ΟΠΛΟ ΤΩΝ ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΣΤΟΝ ΜΑΖΙΚΟ ΑΓΩΝΑ

ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ ΕΞΗΓΟΥΜΕ πώς το βάρος πέφτει στη δική μας αυτόνομη πολιτική και δράση, πώς πρέπει να στηριχτούμε στις δικές μας δυνάμεις πώς και τα ρήγματα στους έχθρικούς μηχανισμούς μονάχα σαν αποτέλεσμα των δικών μας μαζικών αγώνων έρχονται. Έτσι προσδιορίζουμε και τα καθήκοντά μας στο επίπεδο του μαζικού κινήματος για την περίοδο που έρχεται:

— Να τονίζουμε όλα τα αιτήματά μας που δεν εκπληρώθηκαν, και κυρίως το δικαίωμα για την ελεύθερη έκφραση του κινήματος, για γενικές συνελεύσεις ταχτικές, αναγνώριση των απ' αυτές εκλεγμένων επιτροπών σαν το μόνο όργανο που εκπροσωπεί τους φοιτητές — για τον όριστικό, δηλαδή, παραμερισμό των χουντικών Διοικητικών Συμβουλίων.

— Να κάνουμε συχνές συγκεντρώσεις και συνελεύσεις, είτε μās δίνουν άδεια είτε όχι. Όπου κάτι τέτοιο δεν είναι δυνατό, να οργανώνουμε τουλάχιστο συζητήσεις μέσα στα έτη. Σε κάθε ευκαιρία να ΚΑΤΑΓΕΛΛΟΥΜΕ ΤΙΣ ΔΙΩΣΕΙΣ. Να απαιτούμε το πανεπιστημιακό άσυλο. Να ασκούμε πίεση, κατά περίπτωση σε όρισμένους καθηγητές. Να κάνουμε έτσι τη μαζική πληροφόρηση των φοιτητών αναπληρώνοντας το φθινόπωρο τύπο.

— Να ξεσκεπάσουμε τα ψυχούλα παροχών της χούντας, να ματαιώσουμε τη δημογραφική μονούβρα της χούντας και των

γουν άπολεσματοική πάλη. Γιατί ακριβώς οι ίδιες οι ανάγκες των αγώνων και του κινήματος υπαγορεύουν την πάλη ενάντια στα ξένα και ντόπια μονοπωλιακά συμφέροντα. Έτσι είδαμε τα σχέδια που κυριαρχούν απ' τους ρεφορμιστές άδικα να ξεκαθαρίσουν το θέμα των Υπομηχανικών, τα είδαμε ούρα στο ζήτημα του Καταστατικού Χάρτη, είδαμε την καταστροφική απολίτικη γραμμή τους στην κατάληψη της Νομικής, είδαμε την παράλυση τους μπροστά στις μονούβρες της Συγκλήτου. Ταυτόχρονα, στον ιδεολογικό τομέα, διαιωνίζουν την άστική ιδεολογία του «βελτιωμένου», «ελεύθερου», «αταξικού» τάχα Πανεπιστημίου και αρνούνται πεισματικά να δουν και να διακηρύξουν τον ταξικό - μονοπωλιακό χαρακτήρα της εκπαίδευσης.

Από άποψη οργανωτικών αρχών, η μέν γραμμή του Γραφείου Έσωτερικού για τις ΦΕΑ είναι ότι αποτελούν «νόμιμους αντιπρόσωπους» που κατευθύνουν «νόμιμα» τους φοιτητές (βλέπε προκήρυξη του «ΠΑΜ - Σπουδαστών» μετά τις χουντοεκλογές). Ότι δεν είναι μαχητικά όργανα βάσης, με οργανωτικό ριζώμα μέσα στις μάζες και που διευθύνουν μαζικούς αγώνες και μέσω παράνομων οργανωτικών καναλιών — αλλά άπλες «συσπειρώσεις φανερών συνδικαλιστών». Φυσικά, άκέραιη ή γραμμική αυτή πουθενά δεν πέρασε, ακριβώς λόγω του παρανοϊκού χαρακτήρα της («πώς θα προφυλάσσεται ένα τέτοιο σχήμα από τα χτυπήματα της ασφάλειας;» — Απάντηση: «Με τη μαζική υποστήριξη»!!) Πάντως όπου εφαρμόστηκε μερικά, ή ζημιά που έκανε ήταν όλοφάνερη — ιδίως με τις στρατεύσεις. Ακόμα και αγωνιστές που επηρεάζονταν από τους παρτσολιδικούς κατά τα άλλα, βλέπουν πιά την άνοιχτη χρεωκοπία κάθε σχήματος της χαλαρότητας των ΦΕΑ, καταλαβαίνουν την ανάγκη του παράνομου βασικά χαρακτήρα του νόμιμου μαζικού όργανου.

Όσο για την Α—ΕΦΕΕ, είναι βέβαια «παράνομη». Το πρόβλημα όμως μ' αυτήν βρίσκεται στον διασπαστικό και γραφειοκρατικό χαρακτήρα της, καθώς και στην αποδειγμένη ανικανότητα των κολιγιαννικών που την ελέγχουν να δουν στοιχειωδώς ξεκαθάρα και να κάνουν επιτέλους μια, έστω, σωστή κινητοποίηση! Και όσο για την πολιτική άδυναμία των κολιγιαννικών να πάρουν μια κάποια σωστή πρωτοβουλία, τα πράγματα μιλούν από μόνα τους. Το πρόβλημα όμως δεν περιορίζεται εκεί. Στις σημερινές συνθήκες, όποιος ξεκινά να φτιάξει «γενική - καθολική - πανεθνική» παράταξη, σημαίνει βασικά πώς φτιάχνει μια σφραγίδα τριγύρω απ' την πολιτική του όργανωσή και προσπαθεί να βάλε την αγωνιστική πρωτοπορία κάτω απ' το καπελάκι του. Γι' αυτό, όλα αυτά τα δήθεν «ένωτικά» σφραγισδοσχήματα είναι σχήματα ΒΑΘΕΙΑ ΔΙΑΣΠΑΣΤΙΚΑ. Γιατί αρνούνται τη δυνατή ένότητα, πάνω στη βάση των Έπιτροπών Πάλης, και στο όνομα της δικιάς τους, της καταδικιάς τους «ένότητας» κατακερματίζουν και αποπροσανατολίζουν τις πολύτιμες δυνάμεις του κινήματος. Αντίστοιχα, επειδή η Α—ΕΦΕΕ φιλοδοξεί να «βάλει μέσα τον καθένα» και συγχρόνως οι κολιγιαννικοί να βαστάνε τα πόστα, γι' αυτό έχει ΑΘΕΡΑΠΕΥΤΑ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΚΟ ΧΑΡΑΧΤΗΡΑ.

Δεν μπορούν, λοιπόν, ούτε οι ΦΕΑ ούτε η Α—ΕΦΕΕ να λειτουργήσουν σαν σωστό μαζικό όργανο, ούτε πολιτικά, ούτε οργανωτικά.

ΑΣ ΚΟΙΤΑΞΟΥΜΕ ΤΩΡΑ το χώρο της επαναστατικής άριστερας μέσα στο φοιτητικό κίνημα, το χώρο δηλαδή των συντρόφων πού, έχοντας σπάσει με το ρεφορμισμό, αναγνωρίζουν τον ταξικό χαρακτήρα της παιδείας και την ανάγκη να παλέψουμε τη χούντα σαν την κρατική εξουσία των μονοπωλίων. Έδώ χρειάζεται να τονίσουμε ότι δεν αρκεί το ιδεολογικό σπάσιμο με τον ρεφορμισμό: οι επαναστάτες κομμουνιστές πρέπει να σπάσουν και με την πρακτική των ρεφορμιστών στο επίπεδο της μαζικής δουλειάς. Πρέπει να αποκτήσουν ξανά την ικανότητα να παλεύουν για την αυτόνομη όργανωση των μαζών και συγχρόνως να καταχτούν την πρωτοπόρα θέση με τον άγώνα τους για να ανταποκριθούν στις ανάγκες του κινήματος. Γι' αυτό δεν πρέπει να υποκύψουμε στις κάθε λογής αντιλήψεις περί «παρταξούλας» που θα ανήκει εκ των προτέρων στην όργανωσή της κάθε μιάς επαναστατικής τάσης. Γιατί αυτές οι αντιλήψεις, αντί να προσανατολίζονται προς το μοναδικό μαζικό οργανωτικό σχήμα που θα μπορέσει ν' αγκαλιάσει τους αγωνιστές φοιτητές (δηλαδή τις Έπιτροπές Πάλης, αυτόνομα όργανα βάσης), νομίζουν πώς θα ενώσουν όλους τους αγωνιστές κάτω απ' τη δική τους προκαθορισμένη καθοδήγηση. Και επειδή, σ' αυτή τη φάση, ούτε η ένότητα ούτε η ήγemonία των επαναστατών είναι πραγματικότητα, αυτές οι αντιλήψεις, αν επικρατούσαν, θα οδηγούσαν στην απομόνωση της επαναστατικής άριστερας, στο «κλείσιμο στις τρύπες μας». Αντίθετα εμείς νομίζουμε ότι πρέπει ν' αγωνιστούμε για να στεριώσουμε τα μαζικά όργανα, τις Έπιτροπές Πάλης, κι' εκεί μέσα να κερδίσουμε τους αγωνιστές, με τη σωστή μας δουλειά.

ΓΙΑ ΜΑΣ, ΓΙΑ ΤΗ «Σοσιαλιστική Έπανάσταση», η Έπιτροπή Πάλης είναι μαζική όργανωση στο σπουδαστικό χώρο, που τείνει να συσπειρώσει την αγωνιστική πρωτοπορία στο πρώτο στάδιο πολιτικοποίησής της, πάνω στη βάση της ΑΝΤΙΜΟΝΟΠΩΛΙΑΚΗΣ - ΑΝΤΙΚΑΤΑΠΙΕΣΤΙΚΗΣ πάλης. Η αναγκαιότητα αντιμονοπωλιακής όσο και αντικαταπιεστικής πολιτικής κατεύθυνσης βγαίνει από την ανάλυση πώς την εκπαίδευση την ελέγχει το ντόπιο και ξένο μονοπωλιακό κεφάλαιο και το καταπιεστικό χουντικό κράτος. Ανάλογα τώρα με την κάθε στιγμή, και χωρίς μηχανιστικούς διαχωρισμούς υπερισχύει πότε το ένα και πότε το άλλο στοιχείο. Έτσι ο άγώνας για την απόκρουση του Καταστατικού Χάρτη είχε κυρίαρχο αντιμονοπωλιακό χαρακτήρα, ενώ η πάλη κατά του ΝΔ 1347 είχε αντιπρομοκρατική αιχμή.

Από οργανωτική τώρα άποψη, βλέπουμε την Ε.Π. βασικά παράνομη, με αντίστοιχη οργανωτική διάρθρωση και ριζώμα στις μάζες, με καταμερισμό εργασίας μεταξύ φανερών συνδικαλιστών και των υπόλοιπων. Βλέπουμε την Ε.Π., όργανο της αγωνιστικής πρωτοπορίας, να δημιουργεί παροδικά φανερά όργανα (π.χ. ομάδες εργασίας) για συγκεκριμένες δουλειές που θα τη συνδέουν με πλατύτερες μάζες, ανάλογα με τη συγκυρία. Όργανα που θα διαλύονται και δεν θα μονιμοποιούνται. Όποτε και στόχος στην 'Ασφάλεια να μη δίνεται και να μη ξεπέφτει το κέντρο βάρους από το παράνομο στο νόμιμο, από την Ε.Π. σ' αυτά.

Όταν τονίζουμε τον σταθερό αντιμονοπωλιακό προσανατολισμό των Ε.Π., δεν εννοούμε ότι για να μπει κανείς θα είναι προϋπόθεση ή τέτοια συνείδηση. Αυτό θα ισοδυναμούσε με σεχταριστικό λάθος, που έκανε, όπου έγινε, αρκετή ζημιά. Γιατί έτσι οι Ε.Π. θα γινόταν «μέτωπο της επαναστατικής άριστερας», ή, έστω, των άριστερων φοιτητών γενικά (1). Αντίθετα, πρέπει να καταλάβουμε πώς οι όροι εισδοχής πρέπει να είναι σχετικά πιο πλατείοι, πιο ελαστικοί απέναντι στην πολιτικοποιούμενη γοργά αγωνιστική πρωτοπορία που τώρα ξεπετάγεται, για να μπορέσουν οι Ε.Π. να την αγκαλιάσουν, για να μπορέσουμε να την αποσπάσουμε από τον άστικό και ρεφορμιστικό βάλο. Έτσι από τη μια μεριά η Ε.Π. αρνείται την εισδοχή σε κάθε συνειδητό αντικομμουνιστή ή αστό — γιατί αλόουστα θα αρνιέται συνειδητά την αντιμονοπωλιακή γραμμή. Άλλα τους καινούργιους αγωνιστές, που με τη συνεπή μαχητικότητα τους δείχνουν πώς βρίσκονται σε διαδικασία πολιτικού

ναμώνει και οι νέοι αγωνιστές μπορούν πιο γρήγορα να δουν ποιός είναι ο έχθρος και πώς τον πολεμάμε.

Βέβαια η τέτοια ελαστικότερη αντίληψη σημαίνει διαλεκτικά την αναγκαιότητα ίσχυρος επαναστατικού πυρήνα μέσα στην Ε.Π., που με τις θέσεις του και τη δράση του να καταχτά ήγεμονικό ρόλο και να μην αφήνει την Ε.Π. να χάσει το χαρακτήρα της. Έχουμε δει και γενικά, αλλά και απ' τη συγκεκριμένη ανάλυση των προβλημάτων βλέπουμε την ανάγκη για επαναστατική όργανωση στη γραμμή της ταξικής πάλης και στη μαζική γραμμή, που να μπορεί να καταπολεμά την άστική και ρεφορμιστική ιδεολογία και οργανωτική επίρροη, να μην αφήνει τις Ε.Π. να ξεπέφτουν απ' τα καθήκοντα που βάζει το κίνημα. Σήμερα μάλιστα η ανάγκη αυτή φαίνεται πιο καθαρά: γιατί και το κίνημα και το πολιτικό κλίμα έχουν αναπτυχθεί, γιατί τα καθήκοντα που πέφτουν συλλογικά στους ώμους των επαναστατών κομμουνιστών πολλαπλασιάστηκαν γοργά.

Όργανωση στηριγμένη ακριβώς πάνω σ' αυτές τις αρχές, για να μπορεί ν' ανταποκριθεί στα καθήκοντα, παλεύει να γίνει η «Σοσιαλιστική Έπανάσταση». Στον άγώνα της αυτό σίγουρα δεν είναι μόνη. Μεγάλο κομμάτι της επαναστατικής άριστερας έχει κατανοήσει τα προβλήματα με τον ίδιο τρόπο, δουλεύει για τους ίδιους στόχους. Καλούμε όλους τους κομμουνιστές αγωνιστές, που έχοντας σπάσει με το ρεφορμισμό παλεύουν για το ξαναζωντάνεμα του κινήματος, να δουλέψουν μαζί μας.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ ΣΤΟ ΣΠΟΥΔΑΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΠΑΛΗΣ ΠΑΝΩ ΣΕ ΑΝΤΙΜΟΝΟΠΩΛΙΑΚΗ - ΑΝΤΙΚΑΤΑΠΙΕΣΤΙΚΗ ΒΑΣΗ!

ΚΑΤΩ Η ΧΟΥΝΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΜΟΝΟΠΩΛΙΑ!

ΖΗΤΩ ΤΟ ΜΑΖΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ.

(1) Η ύπαρξη τέτοιων σεχταριστικών αντιλήψεων σε πολλούς συντρόφους δεν ήταν τυχαία κι' ως ένα βαθμό δικαιολογούνταν. Γιατί πολλοί νέοι επαναστάτες κομμουνιστές, που αρνούνται τα ρεφορμιστικά σχήματα και δουλεύουν μέσα σε Ε.Π. ή προσπαθούν να τις στεριώσουν, καθώς είναι ακόμα ανόργανοι αλλά νοιώθουν την ανάγκη για επαναστατική πολιτική όργανωση, τείνουν να υποκαθίστουν στη συνείδησή τους τις λειτουργίες μιάς τέτοιας όργανωσης με τη δουλειά στην Ε.Π. Κι' αυτό είναι επικίνδυνο, τόσο γιατί μπορεί να απομαζικοποιήσει τις Ε.Π., όσο και γιατί συγκυλίπτει προσωρινά την ανάγκη συσπείρωσης στην όργανωση των επαναστατών — και τα δυο αυτά λάθη χύνουν νερό στο μύλο των ρεφορμιστών.

Κίνημα

Δ.Σ. «να κερδίσουν κόσμο». Πρώτο και κύριο να ξεσκεπάσουμε το χαρακτήρα των «δανείων» της Έθνικής Τράπεζας. «Δανείων» με 11% επίτοκιο (!), με ύσφαλίτικη επίλογη σε ποιούς θα δοθούν, με βαριούς όρους μελλοντικής επαγγελματικής δέσμευσης. Να τονίσουμε ότι χρειάζονται υποτροφίες και όχι δάνεια, χωρίς πιστοποιητικά φρονημάτων ή «ήθους», χωρίς καμιά επίλογη βάσει βαθμών και χωρίς καμιά δέσμευση. Παράλληλα να πιάσουμε πάλι τα προβλήματα των σχολών, χρησιμοποιώντας ομάδες εργασίας, συγκεντρώσεις κλπ. Έτσι να ξανασυνδεθούμε με τη μάζα των φοιτητών που τυχόν δεν πρόλαβαν να παρακολουθήσουν τη γοργή αγωνιστική διαδικασία ή κουράστηκαν, να μονιμοποιήσουμε την απομόνωση των διορισμένων.

— — Να απλώσουμε και οργανώσουμε την πόλη και στις 'Ανώτερες και Τεχνικές Σχολές, τα γυμνάσια, τα φροντιστήρια. Είναι χώροι που άρχισαν να ξυπνάνε μέσα στους αγώνες και πρέπει κι' εκεί να προωθήσουμε μαζική δουλειά. Για να διευρύνουμε τον άγώνα σ' ολόκληρο το μέτωπο της Έκπαίδευσης.

— Να εξηγοούμε πολύ συστηματικά και επίμονα ολόκληρο το καταπιεστικό και μονοπωλιακό πλέγμα που πολεμάμε (ΝΔ 93, 180, Έκπαιδευτικό πρόγραμμα της χούντας, κλπ.), να συστηματοποιήσουμε την αντικαπιταλιστική προπαγάνδα. Να δείχνουμε αναλυτικά και στα παιδιά που δεν διάνυσαν μαζί τις αγωνιστικές διαδικασίες των τελευταίων μηνών που βρίσκεται η ρίζα των προβλημάτων και πώς να οργανωθούμε και να παλέψουμε. Παράλληλα, να οργανώσουμε τους καινούργιους αγωνιστές που ξεπετάχτηκαν μαζικά μέσα από την πάλη, να τους συσπειρώσουμε στις Έπιτροπές Πάλης. Να στελεχώσουμε επίσης τη φανερή («νόμιμη») δουλειά: έτσι ώστε απ' τον καινούργιο χρόνο και η φανερή δουλειά να έχει σίγουρους ανθρώπους, να μη παρατηρηθεί το φετινό φαινόμενο, όπου στις πιο πολλές εκλεγμένες επιτροπές έμπαιναν και στοιχεία μη αγωνιστικά, άσυνεπη, ενώ συνεπείς αγωνιστές είχαν υποτιμήσει τη σημασία της φανερής δουλειάς.

ΓΙΑ ΝΑ ΕΚΠΛΗΡΩΘΟΥΝ αυτά τα καθήκοντα, για να αναπτυχθεί το κίνημα, χρειάζονται Έπιτροπές Πάλης πάνω σε σωστή βάση καθώς και επαναστατική όργανωση, βασισμένη στη γραμμή της ταξικής πάλης και στη μαζική γραμμή, που θα μπορεί να είναι η καρδιά, να γίνεται η πρωτοπόρα δύναμη μέσα στις Έπιτροπές Πάλης. Άς κοιτάξουμε και τα δυο σκέλη αυτού του προβλήματος.

ΕΧΟΥΜΕ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΕΙ γενικά σε προηγούμενο μας άρθρο το χαρακτήρα των Έπιτροπών Πάλης. Ξαναγυρίζουμε τώρα σ' αυτό το θέμα πιο συγκεκριμένα, πιο αναλυτικά και παίρνοντας υπ' όψη την πρόσφατη πείρα. Άς δούμε πρώτα πώς δουλέψαν τα διάφορα μαζικά σχήματα που προτείνονται, από άποψη γραμμής τους όσο και από άποψη οργανωτικών αρχών.

Πρώτα - πρώτα οι Φοιτητικές Έπιτροπές Άγώνα των παρτσολιδικών και η Άντι - ΕΦΕΕ των κολιγιαννικών. Από άποψη πολιτικής τους και οι δυο στηρίζονται στην άστική γραμμή περί «αντισκοταδιστικού άγώνα για την ελεύθερη και βελτιωμένη παιδεία», που είναι άλλωστε έναρμονισμένη με την γενική άστική ρεφορμιστική τους γραμμή. Τόσο δηλαδή οι ΦΕΑ όσο και η Άντι - ΕΦΕΕ αρνούνται τον αντιμονοπωλιακό άγώνα κι'

η Μάμη

Έκδίδεται από τη

«ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ»

Άλληλογραφία:

Διεύθυνση για άλληλογραφία:

J.F.G. - MAMH
2 HAMBURG 13
POSTFACH 132121
DEUTSCHLAND

Συνδρομές:

Για συνδρομές και για οικονομική ενίσχυση, έπιταγές στο λογαριασμό:
J. F. GEHRS
POSTSCHECKAMT HAMBURG
POSTSCHECKKONTO NR. 63313

Υπεύθυνος — Verantwortlich:

Published by
PETER WICKENDEN
41, Falkland Road, London NW5

Printed by:
Spectrum Litho Ltd.
77, Leonard Street, London, E.C.2

Νά στεριώσουμε τὸ μαχητικὸ

φοιτητικὸ κίνημα

ΑΠ' ΤΟΝ ΓΕΝΑΡΗ ὡς τὸν Μάρτη τοῦ 73 τὸ φοιτητικὸ κίνημα πέρασε φάση γοργῆς ἀνάδου, μαχητικοποίησης καὶ ἀνάπτυξης τῆς πολιτικῆς συνείδησης. Ξεπέρασε πολλὰ ἀπ' τὰ παλιὰ του ὄρια ὡς πρὸς τὰ αἰτήματα, τὴν μορφὴν, τὴν μορφὴν ὀργάνωσης. Συγκρούστηκε μὲ τὸ χουντικὸ κράτος, ἀποτέλεσε μιὰ δύναμη στὸ χῶρο τῶν πολιτικῶν ἐξελίξεων — τσάκισε προσωρινὰ τὴν μονοῦβρα τῆς ὁμαλοποίησης, βάθυνε τὴν κρίση τῆς ἀστικής ἐξουσίας.

Σωστὸ εἶναι τώρα νὰ ξεκινήσουμε μιὰ κριτικὴ ἀνασκόπηση τούτης τῆς περιόδου. Καὶ σὲ συνέχεια νὰ προχωρήσουμε στὴν ἀνάλυση τῆς φάσης πού δρίσκεται μπροστά μας, τῶν βασικῶν μας καθηκόντων καὶ στὸν προσδιορισμὸ τοῦ ἄξονα δράσης μας.

ΣΤΑ ΤΕΛΗ ΤΟΥ 72 τὸ κίνημα ἀντιμετωπίζει ἄμεσα τὸ πρόβλημα τῶν ὑπομηχανικῶν (πού ὅμως πάει πρὸς τὸ τέλος του) καὶ τὸ ζήτημα τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτη. Καθὼς ἔχουμε περὶ τὸ ζήτημα τῶν ὑπομηχανικῶν καὶ ἡ διένεξη μὲ τοὺς πολιτικοὺς μηχανικοὺς ἀναλύεται ὡς ἀνταγωνισμὸς δύο μεσαίων ἐπαγγελματικῶν στρωμάτων, πού καταπιέζονται ἀπὸ τὰ ξένα καὶ ντόπια μονοπώλια τοῦ οἰκοδομικοῦ κλάδου. Ἔτσι ἐκεῖνο πού θέαπρεπε νὰ γίνει ἦταν: 1) Νὰ ὀργανωθεῖ ἄμεση πλατεῖα συμπάρασταση στοὺς ὑπομηχανικοὺς ἐναντίον τῆς τρομοκρατικῆς ἀπάντησης τῆς χούντας στὸν ἀγῶνα τους. 2) Νὰ ὀργανωθεῖ πλατεῖα διαφώτιση καὶ ζύμωση γιὰ νὰ μετατραπῆ ἡ ἀντίθεση ὑπομηχανικῶν - Πολιτικῶν Μηχανικῶν (πού ἡ χούντα καλλιέργησε μὲ τὸν ἐγκάθετον Διοικητικῶν Συμβουλίων) σὲ κοινὸ διεκδικητικὸ πρόγραμμα ἐναντίον τῶν οἰκοδομικῶν μονοπωλίων. Νὰ ξεκαθαριστεῖ δηλαδὴ ἡ ἀντιμονοπωλιακὴ φύση τοῦ ἀγῶνα. Αὐτὸ δὲν ἦταν βέβαια εὐκόλο καὶ οἱ προσπάθειες πού ἔγιναν δὲν καρποφόρησαν τελικὰ. Πρῶτα - πρῶτα ἡ ἔλλειψη σοβαρῆς πολιτικῆς προεργασίας μέσα στοὺς ὑπομηχανικοὺς τοὺς ἔκανε νὰ ἀρνηθοῦν μαζικὴ πανσπουδαστικὴ ἐκδήλωση συμπάραστασης στὰ αἰτήματά τους, γιὰτὶ τάχα θὰ ἐβλάψτε τὴν διαπραγματεύσεις μὲ τὴν κυβέρνηση ὅπου ἔλιπζαν... Δὲν κατάλαβαν ὅτι στὴν σημερινὴ συνθήκη ὁ διεκδικητικὸς ἀγῶνας μονάχα ἂν πολιτικοποιηθεῖ καὶ ἀκολουθεῖται ἀγωνιστικὴ γραμμὴ σύγκρουσης μὲ τὸ χουντικὸ κράτος μπορεῖ νὰ πετύχει. Ἀπ' τὴ μερικὰ τους οἱ Πολιτικοὶ Μηχανικοὶ ἔδειξαν ἀδιαφορία στὴν προσπάθεια ὀρισμένων ἀγωνιστῶν νὰ ὀργανωθεῖ συμπάρασταση στοὺς Ὑπομηχανικοὺς. Ἐδῶ οἱ χουντοσύλλογοι ἔπαιζαν ἀκέραια τὸ βρώμικο παιχνίδι τους.

ΠΡΕΠΕΙ ΑΚΟΜΑ νὰ ὑπογραμμίσουμε ὅτι οἱ ρεφορμιστὲς στάθηκαν ἀνίκανοι νὰ καταλάβουν τὴν οὐσία τοῦ ζητήματος καὶ νὰ ὀργανώσουν σωστὴ τουλάχιστο διαφώτιση. Συνεπῆς στὴν ἀστικὴ «ἀντισκοταδιστικὴ» γραμμὴ τους παρουσίαζαν τὸ θέμα ὡς «ἀνοργανωσιὰ τῆς τεχνικῆς παιδείας», ἔσθην τὸ ἀληθινὸ πρόβλημα, δηλαδὴ τὴν κυριαρχία τῶν μονοπωλίων στὴν ἐκπαίδευση καὶ τὴν κοινωνία καθὼς καὶ τὴν μονοπωλιακὴ ἀναδιάρθρωση πού βάζει τοὺς Ὑπομηχανικοὺς στὰ ΚΑΤΕ.

ΣΑΝ ΣΥΝΕΠΕΙΑ ΟΛΩΝ αὐτῶν, ὁ ἀγῶνας τῶν Πολιτικῶν Μηχανικῶν ἄρχισε (μέσα Γενάρη) ὡς σενὰ «ἐπαγγελματικὸς» κατὰ τῶν Ὑπομηχανικῶν (!) καὶ κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγηση τοῦ χουντοσύλλογου. Γρήγορα ὅμως πολιτικοποιήθηκαν ἀγωνιστὲς ἔφεραν τὴν αἰχμὴ τῆς πάλης ἐναντίον τῶν ξενόγλωσσα πανεπιστήμια, στοιχείο ἐξάρτησης τῆς ἐκπαίδευσης ἀπ' τὰ ξένα μονοπώλια.

Ταυτόχρονα προχωρεῖ ἡ δουλειὰ ἐναντίον τῶν Καταστατικῶν Χάρτη. Ὅπως ἔχουμε ἀναλύσει, ὁ Κ.Χ. ἀποτελεῖ θεσμικὸ πλαίσιο τῶν Ἀνωτάτων Ἐκπαιδευτικῶν Ἰδρυμάτων (ΑΕΙ) μονοπωλιακοῦ καὶ καταπιεστικοῦ χαρακτήρα. Προσπαθεῖ νὰ πετύχει:

κερδοσκοπικὴς τοὺς ἐπιδιώξεις.

(β) Τὴν ἐντατικοποίηση τοῦ ρυθμοῦ σπουδῶν, τὴν ἐνταση τῆς ἐπιλογῆς.

(γ) Τὸν ἐξορθολογισμό τῆς ἄμεσης καὶ ἔμμεσης καταπίεσης τῶν φοιτητῶν. Μὲ τὴν πάλιν ἐναντίον τῶν καταστατικῶν χάρτη συνδέθηκε κι' ὁ ἀγῶνας ἐναντίον τῶν Ν.Δ. 93, 180 πού ἀποτελοῦν τὸ σημερινὸ πλαίσιο τῶν ΑΕΙ (Κυβερνητικὸς Ἐπιτροπὸς, ἀπαγορεύσεις, ἔλεγχος συγκεντρώσεων, πειθαρχικὸ κλπ.).

Ο «ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΣ» ΣΤΟ ΣΚΟΥΠΙΛΟΤΕΝΕΚΕ

Ὁ ἀγῶνας στὸ ΕΜΠ γίνεται μὲ μαζικὴ ἀπεργία καὶ γρήγορα πετυχαίνει. Τώρα τὸ ἐγκάθετο ΔΣ καλεῖ τοὺς φοιτητὲς νὰ λύσουν τὴν ἀποχὴ, ἀλλὰ δὲν κατορθώνει τὸν σκοπὸ του. Γιατὶ ἔχει πιαστεῖ κιάλας τὸ ζήτημα τοῦ Κ.Χ. ὡς παραπέρα στόχου καὶ γιὰτὶ ὁ ἀγῶνας ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ χουντοσύλλογου, διευθύνεται ἀπὸ ἐκλεγμένους ἐπιτροπῆς καὶ στεριώνεται μέσα ἀπὸ ἀδιάκοπες γενικὲς συνελεύσεις. Ἀκόμα καθὼς ἀναπτύσσεται ἡ πάλιν ἐναντίον τῶν ΚΧ, ἐπικρατεῖ ἡ συνεπὴς μαρξιστικὴ ἀντίληψη γιὰ τὸ ρόλο καὶ τὸν χαρακτήρα του. Ἀντίληψη πού τὴν προώθησαν οἱ ἐπαναστάτες κομμουνιστὲς καὶ τὴν ἀκολούθησαν πολλοὶ συνεπῆς ἀγωνιστὲς. Βλέποντας τὴ μαζικὴ ἀποχὴ στὸ ΕΜΠ, τὴν ἐντονὴ ζύμωση καὶ τὴ διαδηλώση τῆς 26) ἴσπου τὰ συνδέματα φτάνουν ὡς τὸ «Ἐξω οἱ Μποδοσάκηδες!», ἡ χούντα κάνει μιὰ πρώτη ὑποχώρηση - μονοῦβρα: ἀρχίζουν οἱ δηλώσεις, ὁ ἄλλος πῶς «δὲν ὑπῆρχε κἂν προσχέδιο ΚΧ», ὁ ἄλλος πῶς «ὑπῆρχε ἀλλὰ ἀπερίφθην». Γιὰ τὴν ὥρα τουλάχιστο ἔχουμε νικῆσει πάνω καὶ σ' αὐτό.

Ἡ χουντικὴ μονοῦβρα στόχο ἔχει βέβαια νὰ εὐνοήσει τοὺς ἀγῶνες μας. Ἀλλὰ οἱ φοιτητὲς ἐντείνον τὴν πάλιν. Χωρὶς νὰ σταματήσουμε νὰ χτυπάμε τὰ ξενόγλωσσα καὶ τὸν ΚΧ, τονίζουμε τὸ σημερινὸ καταπιεστικὸ πλέγμα τῶν ΝΔ 93)180. Στὴν 26 τοῦ Γενάρη κλείνουν τὸ ΕΜΠ. Ἡ Ἀσφάλεια ἀρχίζει τὴν συλλήψεις. Ἀπ' ἐδῶ ξεκινάει ἡ τρομοκρατικὴ ἀντεπίθεση ἀφοῦ ἀπότυχε ἡ πρώτη μονοῦβρα. Τὸ καθεστῶς καταφεύγει στὴ γυμνὴ βία. Καὶ τὸ φοιτητικὸ κίνημα καταφέρνει τὸ δεύτερο χτύπημα στὴ χουντικὴ στρατηγικὴ τῆς «ὁμαλοποίησης».

Σ' ΑΥΤΗ ΤΗ ΦΑΣΗ τὸ ΕΜΠ εἶναι πρωτοπόρο ὄχι ὅμως καὶ ὀλοτέλα μόνο του. Στὴν ΑΣΟΕΕ, ὁμάδα ἐργασίας 12 φοιτητῶν φτιάχνει μελέτη γιὰ τὰ προβλήματα τῆς σχολῆς καὶ τὴ μοιράζει πολυγραφημένη στοὺς φοιτητὲς. Τοὺς περνᾶν πειθαρχικό, ἀλλὰ αὐτὸ δίνει ἀφορμὴ γιὰ μαζικὴ κινητοποίηση συμπάραστασης. Ἔτσι οἱ συνάδελφοι δὲν τιμωροῦνται. Μιὰ καινούργια μορφή φανερῆς δουλειᾶς καταχτήθηκε (ὁμάδα ἐργασίας, πολυγράφηση καὶ διανομὴ κειμένων). Στὸ Φαρμακευτικὸ, στὴ Βιομηχανικὴ καὶ τὴν Ἱατρικὴ, καθὼς καὶ σ' ἄλλες σχολὲς ἡ κινητοποίηση ἀρχίζει. Τοῦτο τὸν καιρὸ ξεκινοῦν ἀγῶνες καὶ στὴν Ἀνώτερη καὶ Τεχνικὴ Σχολὴ, πού ἐντείνον τὴ σύγκρουση τῆς χούντας καὶ ἔχουν σπουδαία προοπτικὴ σημασία. Στὴν 17) οἱ σπουδαστὲς τῆς ΣΕΛΕΤΕ κατεβαίνουν σ' ἀπεργία ἐναντίον τῶν διπλοσυστήματος τῶν χρόνων φοίτησης. Ἡ Σιβιτανίδειος κατεβαίνει σὲ ἀποχὴ ἐπ' ἀόριστο, συνδυάζοντας ἐπαγγελματικὲς διεκδικήσεις μὲ τὴν ἀπόκρουση τοῦ νέου «Κανονισμοῦ Λειτουργίας τῶν Ἀνωτέρων Τεχνικῶν Σχολῶν», πού ἀντιστοιχεῖ στὸν Καταστατικὸ Χάρτη. Δυὸ τεχνικὲς σχολὲς κατεβαίνουν σ' ἀπεργία ἀλληλεγγύης, μιὰ ἄλλη βγάζει ψήφισμα συμπάραστασης.

στὰ κι' οἱ ἐπαναστάτες πρέπει νὰ στρέψουν σοβαρὸ κομμάτι τῆς δουλειᾶς τους πρὸς τὰ κει.

Μὲ τὴν ἀρχὴ τῆς τρομοκρατικῆς ἀντεπίθεσης συμπληρώνουμε τὴν ἀγωνιστικὴ μας πλατφόρμα μὲ τὴν ἀντιτρομοκρατικὴ διεκδικήσεις κι' αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐδῶ εἶναι τὸ κέντρο βάρους — ἐναντίον τῶν ΝΔ 93, 180, ἐναντίον τῆς συλλήψεως καὶ διώξεως. Νὰ καταχτήσουμε τὸ Πανεπιστημιακὸ ἄσυλο — ὄχι στὴν ἀσφαλτικὴ τρομοκρατία.

ΤΟ ΕΜΠ ΑΝΟΙΓΕΙ. Ὁ ἀντικαταπιεστικὸς ἀγῶνας πλουτίζεται μὲ τὴν συμπάρασταση στοὺς δύο ἀγωνιστὲς στὰ Γιάννινα πού τοὺς περνᾶν πειθαρχικό. Ἀλλὰ κι' αὐτὴ τὴ μάχη τὴν κερδίζει ἡ μαχητικὴ σπουδαστικὴ κινητοποίηση. Συγχρόνως ἡ χουντικὴ ΕΦΕΕ ἀνοίγει θέμα Πανσπουδαστικὸ κι' ἀρχίζει τὰ μαγειρέματα μὲ τὰ ΔΣ. Οἱ ἐκλεγμένους ἐπιτροπῆς στὸ ΕΜΠ δὲν ἀργοῦν νὰ δώσουν τὴν ἀπάντησή: ἡ τὸ Πανσπουδαστικὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐκλεγμένους ἀντιπρόσωπους, ἡ θὰ ὀργανώσουμε δικὸ μας. Ἡ ἀποχὴ στὸ ΕΜΠ ἔχει γίνει καθολικὴ, οἱ διεκδικήσεις μας ὀλοκληρώνονται: Ἀσυλο, ὄχι ΝΔ 93, 180, ὄχι ΚΧ, ὄχι στὴν τρομοκρατία, ὄχι στὴν παρασυναγωγή τῆς χούντας - ΕΦΕΕ («Πανσπουδαστικὸ»). Ἔχει φανεῖ κιάλας ὀλοκάρα πῶς οἱ ἀγῶνες μποροῦν καὶ προχωροῦν μὲ τὴν παράνομες ἐπιτροπῆς νὰ τοὺς καθοδηγοῦν καὶ πῶς ὄλες οἱ ἀπόψεις πού μὲ τὸν ἕναν ἢ τὸν ἄλλο τρόπο ἔβαζαν τὴν «κατάληψη ἀπὸ μέσα» τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων ὡς προϋπόθεση γιὰ ἄλλους ἀγῶνες ἦταν βαθεῖα λαθεμένες καὶ ἠττοπάθειες... Καθὼς ἡ ἀπεργία συνεχίζεται, σὲ ψήφισμα τῶν Πολιτικῶν Μηχανικῶν ἀναφέρεται, ὡς σύμβολο τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν σπουδαστικῶν μαζῶν στὴς δυνάμεις τους: «Θεωροῦμε τὴν συνεχῆ ἀποχὴ ἀποφασιστικὸ ὄπλο στὰ χέρια μας, γιὰτὶ γνωρίζουμε καλά ὅτι μιὰ συνεχῆ ἀποχὴ εἶναι ἰκανὴ νὰ σταματήσει τὴν τεχνικὴ ἐξέλιξη τῆς χώρας καὶ ὅτι οἱ ἀπόφοιτοι τῶν ἀνωτάτων σχολῶν εἶναι ἀπαραίτητοι γιὰ τὴν ὁμαλὴ λειτουργία τοῦ κρατικοῦ μηχανισμού».

Τὸ κίνημα δὲν μπορεῖ πιά νὰ τὸ σταματήσει ὁ ἐχθρὸς μὲ μονοῦβρες. Ἔτσι ναυαγεῖ ἡ προσπάθεια τῆς συγκλήτου τοῦ ΕΜΠ νὰ παίξει παιχνίδι συμβιβασμοῦ. Ἀντίθετα ἡ βίαιη παρέμβαση τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτροπῶν ἐντείνει τὴν σύγκρουση μὲσα στὸν καταπιεστικὸ μηχανισμό Κυβέρνηση - Σύγκλητος - Διοικητικὰ Συμβούλια. Ἀπὸ τούτη τὴν ὥρα ἀρχίζει καὶ ἡ ἀνοιχτὴ ἀντιπαράθεση τοῦ κινήματος μὲ τὸ χουντικὸ κράτος.

ΣΚΛΗΡΗ ΚΙ' ΕΠΙΜΟΝΗ ΠΑΛΗ!

ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ πλαταίνουν. Καθὼς καταγγέλλουν σπουδαστὲς στὴν Πάτρα, ἡ Διεθνὴς Τράπεζα χρηματοδοτεῖ τὸ Πανεπιστήμιο ἐκεῖ καθὼς καὶ ὀλόκληρο τὸ «Β' Ἐκπαιδευτικὸ Πρόγραμμα» τῆς χούντας. Καὶ ἐκείνη διαμόρφωσε τὸν Καταστατικὸ Χάρτη τοῦ Πανεπιστημίου Πατρῶν κατὰ τὰ ἀμερικάνικα πρότυπα, μὲ τὴν προοπτικὴ πῶς «ἂν πετύχει» (!), θὰ προσαρμόσει ἔτσι καὶ τὰ ὑπόλοιπα πανεπιστήμια. Παίρνοντάς το αὐτὸ σὲ σύνδεση μὲ τὸν Καταστατικὸ Χάρτη, τὰ ΚΑΤΕ, τὸν Κανονισμὸ Ἀνωτέρων Σχολῶν κλπ., βλέπουμε τὸ πλάτος τῆς ἐπίθεσης τῶν ξένων καὶ ντόπιων μονοπωλίων, συνειδητοποιοῦμε πῶς στέρρα τὴν ἀνάγκη σκληρῆς κι' ἐπίμονης πάλης. Συγχρόνως τὸ Φαρμακευτικὸ κι' ἡ Σιβιτανίδειος ἀπεργοῦν, σ' ἄλλες σχολὲς ἐντείνεται ἡ ζύμωση, ὅτι Θεσσαλονικὴ γίνεται διαδήλωση.